ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

К.....!. Л.....!. А.....!. С.....!.

КАНІКУЛИ В ЯНТАРНІЙ КІМНАТІ

СКАРБИ ОСТРОВА КОКОС

ВСЕ НАВКОЛО Є ЧИСЛО

Мумія-то тільки мумія

ЛЕРІ ВІНН «ТЕРМІНОВО ШУКАЮ ГУРУ»

ВИГРАЙ ПРИЗ

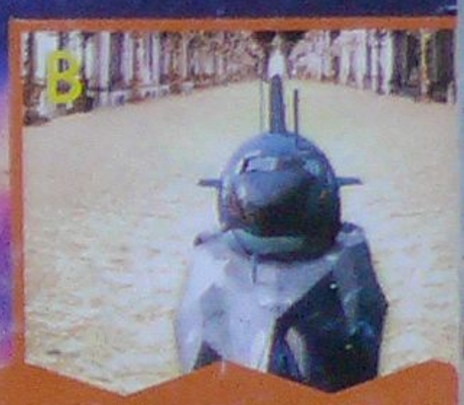

СКОРПІОН

ПРОГНОЗ ПОГОДИ ВІД КОВБА-САНА

Привіт, це я — Ковба-сан... Ні-ні, не якась там "ковбаса", а саме Ковба-сан. Я — кіт японського походження, тому прошу ставитись до мене ввічливо і шанобливо. Як це робить, наприклад, улюблений мій хазяїн — професор Крапка.

Ми з професором живемо душа в душу. Навіть подарунки однин одному робимо незалежно від того, коли у кого день народження або іменини — просто так. Майже щодня. І це називається справжня чоловіча дружба.

Приміром, варто було мені подарувати професорові мухобійку, якою дуже зручно чухати потилицю, коли якась наукова думка чомусь до професорської голови не лізе, як пан Крапка дуже зрадів і каже:

— Любий мій Ковба-санчику, скажи, що я тепер мушу тобі подарувати?

Я подумав хвилиночку, зважив усі за і проти і чесно кажу:

— Подаруйте мені пістолет. Ви ж знаєте, що я зараз розслідую надзвичайно кримінальну справу. Тому без пістолета мені ніяк не можна.

Професор аж руками замахав, наче він і не професор зовсім, а вітряк на горбі:

— Та ти що, Ковба-санчику! Я такого подарувати не можу!

— Але ж, пане професоре, на мене чатують різні небезпеки і жахливі злочинці. Подаруйте мені пістолет.

Тут у нас сама собою утворилася наукова дискусія, в якій професор Крапка наполягав на дотриманні правил особистої безпеки, а я наголошував на ту небезпеку, яка чекатиме на мене без пістолета.

Дискутували ми досить довго, аж доки професор не розізлився. А коли розізлився, то грюкнув кулаком по столу і як закричить:

— Не буде тобі пістолета! Врешті-решт — хто в хаті хазяїн?!.

— Ну, звісно, що ви, професоре, — погодився я. — А от якби у мене був пістолет!..

Тут професор Крапка чомусь образився на мене і пішов собі дивитися телевізор. А по телевізорі якраз Руслана Писанка про погоду брехала. Власне, вона не завжди бреше — часом і правду каже. Але щоразу не той день називає. Я хотів розказати професорові, як треба правильно визначати погоду, але він ще дувся на мене і нічого слухати не схотів.

Тому, якщо хочете, я вам розкажу. Бо найкращі у світі метеорологи — то ми, коти. Ну ще птахи, коні, корови, риби і навіть кури. Власне — усіх тварин можна було б назвати "живими барометрами".

Ось вам кілька порад від Ковба-сана.

Якщо якийсь кіт — не обов'язково я, будь-який — міцно спить на підлозі у вільному положенні, то це означає, що настає тепло. А як збирається завірюха, кішка дряпає кігтями стіну. А знаєте, що означає, коли кіт ховає мордочку в лапи? То значить, що скоро буде негода (влітку) або мороз (узимку).

Це теж попередження. На негоду коти посилено облизують тіло або хвіст. А коли лапу — то на дощ. А якщо ми лежимо, згорнувшись клубочком або тулимося до чогось теплого — неодмінно мороз буде.

Про собак в цьому розумінні теж нічого поганого не скажу. Якщо собака посилено риє землю — на дощ, а якщо сніг — на заметіль. Качається по землі — теж на дощ. Якщо пес згорнувся і лежить спокійно — чекай морозу. А якщо наближається тепло, собаки сплять, розкинувши лапи. Або просто лежать, витягнувшись на весь зріст. До речі, на дощ всі собаки влітку багато сплять і мало їдять.

Щодо корови. Якщо вона ввечері жадібно їсть траву, вранці буде дощ. А ще перед дощем у корів знижується надій молока, вони мало п'ють і сплять. А як наближається негода чи мороз, корови нюхають і сильно видихають повітря, соплять, пирхають і часто облизують губи.

Не скажу, що я з особливою повагою ставлюся до розумових здібностей курей, але й вони чимало про погоду можуть вам розповісти. Приміром, якщо курка стоїть на одній нозі — чекай морозу. А чим вище сідатиме курка на сідало, тим сильніший буде мороз. Якщо починає хвостом і крилами махати — на завірюху й хурделицю. А якщо взимку півень невчасно співати починає — то на тепло.

Так само й інші свійські птахи є "живими барометрами". Гуси та качки голови під крило ховають — на мороз. Купатися в снігу починають — на відлигу і хурделицю. Гуси крилами лопотять — на тепло. А як гуска лапу піднімає — на сильний мороз.

Коні взимку перед теплом лягають на сніг, а перед морозом — стоять. Кінь трясе головою і закидає її вгору — бути дощу. А як копита у коня пітніють — чекай на тепло...

Я б іще багато чого вам розповісти міг, та, вибачте, щось хвіст сильно чухається. Так і хочеться облизати його — певне, негода наближається. Бувайте!

Усяка всячина ..... А-В
Канікули в Янтарній Кімнаті ..... В–Г
Морський вовк – про "морських вовків" ..... Д–Е
Агресивний тест ..... Е
От сміхота! ..... Є–Ж
Скарби острова Кокос ..... З–И
Твій організм ..... І
Сам собі перукар ..... Ї
Що йому подарувати? ..... Й
Книжка для Киці ..... Й–К
Історія моди ..... Л–М
Смакота! ..... Н
Обід при краватці ..... О
Все навколо є число! ..... П–Р
Мумія – то тільки мумія ..... С–Ї
Статуя Спасителя ..... У
Фокус-покус ..... Ф
Сторінка для хлопчиків ..... Х
Школа детективів ..... Ц
Планета шпигунів ..... Ч–Ш
Лабораторія професора Кратки ..... Щ
Як працюють речі ..... Ю
Лері Вінн: "Терміново шукаю гуру!" ..... Я
Смерть під партою (стереодетектив) ..... Ь

Ти помітив, що "КЛАС!" став класнішим? Звичайно! Але це ще не все! В наступних номерах на наших плакатах — зірки естради. Вже почалася передплата на 1998 рік, і "КЛАС!" стає дешевшим! Не забудь передплатити журнал і скажи друзям, щоб також передплатили. Якщо ти переконаєш хоча б 5 своїх друзів, "КЛАС!" стане ще цікавішим і, навіть, товстішим.

А цього разу розігруються такі призи:

10 відеокасет з мультфільмами, 10 м'яких іграшок, 10 фотоальбомів, 5 фотоапаратів, 50 фотографій зірок естради (з автографами).

Хай щастить!

Твій Класний

Адреса журналу:
282008, м.Тернопіль, а/с 525, журнал "Клас!".

Увага! *Редакція "Класу!" повідомляє, що веде листування з читачами винятково на сторінках журналу, не надсилає адреси артистів, їхні фотографії, а також не виконує домашні завдання і контрольні роботи.*

Розповсюдження "Школярик" тел. (0352) 22-08-78

Кольороподіл "Школярик"

Виготовлено в Україні

«КЛАС!»
науково-популярний дитячий журнал
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929
Передплатний індекс *40240*

Видавець фірма «W» ltd *282008, м.Тернопіль, а/с 525* *телефон/факс (0352) 22 23 97*

Головний редактор *Во Вік*
Головний художник *Олег Кіналь*
Художник *Андрій Урбан*
Відповідальний секретар *Олексій Пасічник*
Набір та коректура *Олександра Вовк*
Apple Book *Тетяна Ткаченко, Ольга Ткаченко*
Технічний супровід *Андрій Зеленський*
Верстка *Олена Березовська*
Шеф-редактор *Володимир Головач*

Для "Класу" писали, малювали і фотографували:
Володимир Сушкевич
Вадим Дишкант
Юрій Дронжкевич
Олександр Богатиков
Оксана Ємченко
Світлана Скрябіна

© «W» ltd, 1997. *При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.*

Богун Іван
герой визвольної боротьби українського народу проти польської шляхти.

Балдахін
навіс із тканини на жердинах чи стовпах.

Банкрут
боржник, що неспроможний повернути гроші.

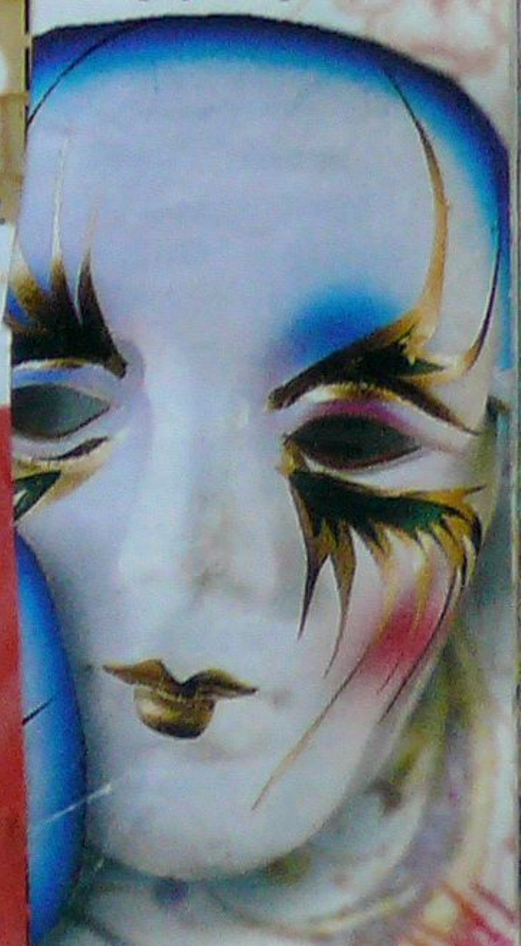

Жовтень усяка

1. Виявляється, що у плодах троянди міститься у чотири рази більше вітаміну С, ніж в апельсинах!

2. Якщо у Маріанську впадину кинути камінець, він досягне дна тільки через годину. Оце глибина!

3. Японський овочівник Томоюкі Оно зміг виростити квадратові кавуни. Він стверджує, що кавуни такої форми легше транспортувати та зберігати. Цікаво, що для отримання такого результату не треба проводити складних генетичних експериментів — досить просто молодий плід кавуна, що тільки-но зав'язався, помістити у квадратовий ящичок з пластмаси, у якому він і росте.

4. "Якщо можеш, будь розумнішим за інших, але не кажи їм про це." Лорд Честерфілд.

5. Італійські вчені нещодавно порівняли енергію, яку витрачає домогосподарка (37 років; 70 кг) та... спортсмен-професіонал. Отже: прибирання постелі потребує стільки ж зусиль, скільки лижний забіг на 2 кілометри; миття підлоги у квартирі **еквівалентно** запливу на 1500 метрів. Уцілому восьмигодинний робочий день господарки за витраченою енергією дорівнює футбольному матчу, або велосипедним перегонам на 80 км, або двогодинній грі у теніс на професійному рівні.

6. ІНОКЕНТІЙ — якщо буквально перекласти це ім'я з латині, то вийде "безневинний". На жаль, знаю таких хлопців на ім'я Кеша, котрих безневинними аж ніяк назвати не можу.

7. Чи існує американська мова? Чи американці все-таки розмовляють англійською? Точно не знаю, але на сьогоднішній день існує вже понад триста розбіжностей у мовах США та Англії.

8. СЕРГІЙ. Це таке давньоримське родове ім'я. Хоча цілком можливо, що насправді воно означає "служитель" — згадай хоча б наш ненав'язливий "сервіс".

9. Нещодавно японська компанія "Тошіба" розпочала розробку нової моделі телевізора, в який вмовтований мікрокомп'ютер та синтезатор мови. Телевізор вітає господаря вранці, просить його сісти подалі, якщо той сів занадто близько до екрана, радить зробити звук менш голосним. По завершенні програм телевізор бажає всім доброї ночі і вимикається.

10. Використання магнітних пристроїв для викривання зброї має давню історію. Китайський імператор Цинь Шихуанді (259 — 210 роки до н.е.) дуже боявся замахів на своє життя, і тому наказав поставити при вході до палацу браму з магнітного заліза. Коли зловмисник проходив через цю браму, ніби невидима рука хапала заховану зброю і витягала з-під одягу.

11. Якщо у тебе є металевий гребінь для волосся — негайно викинь його! Металеві гребінці рвуть, електризують та окислюють волосся. Дуже шкідливо розчісувати волосся відразу після миття, коли воно ще вологе.

12. Щоб засміятися, людині потрібно напружити 13 м'язів, а щоб нахмурити лоба — аж 30! Веселим бути легше!

13. ГРИГОРІЙ, ГРИГІР. По-грецькому це ім'я означало "той, що пильнує". Тобто кожний сьогоднішній Грицько мусить не спати і весь час щось там пильнувати.

14. У Таїланді існує один досить цікавий навчальний заклад. У ньому навчаються... мавпи. "Студенти" набувають майстерності у дуже важливій та вагомій професії — зборі кокосових горіхів. Завершивши навчання, найвидатніші "відмінники" збирають до 1400 кокосів за день.

15. З "Книги рекордів" Гіннесса відомо, що Моріс Лотіто з французького містечка Еврі з'їв... свій велосипед. Він ковтав шматочки гуми, пластмаси, металеві ошурки, в які поступово перетворював свого "залізного друга". На остаточне споживання велосипеда в нього пішло три роки (1976 — 1979).

16. ДЕНИС. Стародавні греки так називали хлопчиків, яких присвячували Деонису — богові вина, поетичного натхнення та веселих розваг. Тож, дівчатка, раджу бути вельми обережними з хлопчаками на таке ім'я.

17. Якщо пробка у ванні пропускає воду, обгорни її знизу шматком целофану.

18. Італійське законодавство забороняє брати воду з моря. Покарання — величезний штраф або ув'язнення. Цей дивний закон пояснюється тим, що в країні з давніх давен існує державна **монополія** на виробництво кухонної солі. Під час другої світової війни багато хто порушував цей закон. Зараз цього не робить ніхто, але закон продовжує діяти, і якщо у багажнику машини знайдуть каністру з морською водою — неприємностей не уникнути.

Всячина!

19. Мало хто знає, що справжній професійний екран у кінотеатрі являє собою досить складну конструкцію. Його поверхня складається з багатьох крихітних пластикових **призм**, що забезпечують максимальне відбиття світла. А раніше в кінотеатрах використовувалася спеціальна зволожуюча техніка. Екран постійно змочувався водою, і його поверхня добре відбивала світло.

20. Один підприємливий французький бізнесмен помітив, що під час сімейних сварок найчастіше страждає посуд, причому деколи — дуже дорогі та старовинні сервізи. Він вирішив виправити цю ситуацію і налагодив виробництво посуду, спеціально призначеного для биття під час домашніх скандалів. Споживачі з радістю прийняли цікаву новинку.

21. Аби роз'єднати вставлені одна у другу склянки так, щоб не розбити, треба зовнішню склянку опустити у гарячу воду або у внутрішню покласти шматочок льоду. У першому випадку склянка розширюється, у другому — звужується.

22. У минулому сторіччі в Австралії катастрофічно розповсюдилися кактуси, що були вивезені з Америки. Всі методи боротьби з ними виявилися безуспішними. Врятувала Австралію бразильська кактусова міль, якій вдячні мешканці зеленого континенту збудували пам'ятник.

23. У Петра Великого була улюблена собака Лізетта, якій він ні в чому не відмовляв. Одного разу Петру подали прохання про відміну покарання якомусь чоловікові. Петро відмовив. Тоді родичі підсудного причепили прохання до нашийника Лізетти, і вона прийшла з ним до імператора. Петро був дуже розлючений, але на зміг відмовити своїй улюбленці і помилував в'язня.

24. Вчені помітили, що "гнітюча тиша" не подобається багатьом американцям. Серед міського гуркоту вони почуваються зручніше. І відпочиваючи на курортах, багато хто сумує за галасом великого міста. Нещодавно у продаж поступили касети зі звуками міста. Бажаючі придбати таку "музику" завжди знаходяться.

25. Національний парк штату Орегон в Америці простягається на багато десятків кілометрів. Місцевість гірська, і тому там дуже легко загубитися. Саме тому кожен відвідувач перед входом на територію парку бризкає на себе спеціальним пахучим аерозолем. Тепер, у випадку необхідності, його легко відшукають спеціально натреновані собаки.

26. КАРП. У Стародавній Греції це ім'я ніякого відношення до рибного господарства не мало і означало "плід". Так називали дуже серйозних і вдумливих малюків — до речі, ця традиція збереглася і до наших днів.

27. НАЗАРІЙ, НАЗАР. Давньоєврейське ім'я, котре буквально означало "він присвятив себе Богу". В Україні, втім, це може означати і те, що він присвятив себе музиці.

29. Найбільш різке зниження температури повітря було зафіксовано в американському місті Броунінгу. 24 січня 1918 року за одну добу температура впала з плюс 7 до мінус 49 градусів, тобто на цілих 56 градусів.

28. Мешканцям Анзорських островів дуже легко приготувати собі сніданок: досить лише викопати не дуже глибоку ямку — і геотермальна пічка готова. Щоправда, сірчана пара, що виходить з ями, шкодить продуктам, і тому каструлі повинні бути із дуже щільними накривками.

30. Якщо хочеш, щоб сіль була сухою, поклади у неї декілька рисових зернят, а щоб не утворювалися грудки, поклади на дно сільнички шматочок промокального паперу: він поглинатиме вологу.

31. Англійцю Майку Стірсу ніхто не подасть руки під час зустрічі — і не тому, що його ніхто не поважає: просто тіло Майка здатне накопичувати таку кількість статичної електрики, що чоловіка просто б'є струмом. Побільше б нам таких людей — і не було б енергетичної кризи!

Богун Іван
герой визвольної боротьби українського народу проти польської шляхти.

Балдахін
навіс із тканини на жердинах чи стовпах.

Банкрут
боржник, що неспроможний повернути гроші.

Жовтень

1. Виявляється, що у плодах троянди міститься у чотири рази більше віта- ніж в апельсинах! ...ки далі? — ...крапка.

2. Якщо у Ма... у мене.

— А куди б ти хотів? — примружився професор.

— Мені б хотілося в якесь затишне місце.

Тут я згадав свою кімнатку і мрійливо продовжив:

— Щоб там було тепло, затишно, щоб було там красиво, як у музеї...

— Зрозуміло,— перебив мої мрії професор Крапка,— ти маєш на увазі Янтарну кімнату!

— Та що ви! Я мав на увазі не якусь янтарну, а свою власну кімнату, вдома!

Але професор вже не чув мене. Він дістав мініатюрний телепультик і швидко почав набирати на ньому якісь цифри, примовляючи:

— Ти, мій юний друже, навіть не розумієш, як пощастило тобі, що згадав про Янтарну кімнату. Сотні людей шукають її по всьому світі, а знайти не можуть. Колись її зробили з чистого бурштину для одного з царських палаців поблизу Петербурга. Але під час другої світової війни фашисти пограбували палац, і Янтарна кімната зникла в невідомому напрямку. Проте зараз ти познайомишся з людиною, яка багато чого знає про таємницю Янтарної кімнати.

— Не хочу я ні з ким знайомитися! — заволав я. — Я додому хочу.

Але професор вже натиснув на якусь кнопку...

Як завжди — гуркіт, дзвін, спалах світла!.. Коли я розплющив очі, то на превелике здивування виявив, що все ще сиджу всередині професорської Машини Часу. Ось тільки на екрані монітора побачив не професора Крапку, а якогось цілковито несподіваного Незнайомця.

Незнайомець був у масці, яка ховала обличчя, а на голову він натягнув широкополого капелюха — так, що навіть колір очей розгледіти я не міг.

Тут він чомусь засміявся, витримав паузу і сказав:

— З погляду на ваш вік, ви, напевне, нічого не знаєте про трагічну долю німецького судна "Вільгельм Густлов"?.. Так я і гадав. Не буду вдаватися у подробиці. Скажу тільки, що наприкінці другої світової війни цей корабель потопив радянський підводний човен, яким командував ваш легендарний капітан Маринеско. Такот що я вам скажу, юначе: я був серед пасажирів "Вільгельма Густлова". І на борту цього судна я взнав велику таємницю: саме цим рейсом, яким плив весь цвіт німецького військового флоту, перевозили і так звану "Янтарну кімнату", котру Герінг раніше викрав з Петербурга.

— Подробиці катастрофи я відкидаю. Скажу тільки, що "Вільгельм Густлов" після торпедної атаки разом з екіпажем, пасажирами і величезними скарбами Третього рейху пішов на дно.

— А як же ви врятувалися? Чи, може, я розмовляю з привидом? — вихопилося у мене.

— Ще древні греки поділяли всіх людей на живих, мертвих і тих, хто в морі, — похмуро усміхнувся Незнайомець. — Особисто я потрапив до останньої категорії і майже до останньої миті не знав, чи пощастить мені врятуватися. Та коли я вже втратив надію, з рятуваль-

ного судна мене помітили і ледь живого витягли з води. Серед тих, кому теж пощастило, було близько двадцяти командирів німецьких **субмарин.**

Ми довго обговорювали різні ідеї і вирішили заснувати закрите, абсолютно законспіроване товариство, метою котрого було врятування з потонулого біля польських берегів "Вільгельма Густлова" численних дорогоцінностей. У першу чергу — Янтарної кімнати. Щодо коштовностей, то ми не могли помилятися: всі на власні очі бачили, як на борт судна вантажили безмежну кількість важких ящиків і навіть сейфів.

Ми мусили підняти з дна моря всі ці скарби і гідно використати їх у власних цілях. Тоді, у червні 1945 року, ми визначили загальні обриси цього проекту, якому дали назву "Приз". Накінець всі ми дали клятву мовчання.

Оскільки я був за освітою інженер-електрик, мені доручили розробити, виготовити і, звичайно, використати у потрібний момент апаратуру для підводного розрізання металу. Такі апарати потрібні були для того, щоб пробитися крізь борт потонулого судна, а потім розрізати сейфи під водою.

Один з колег одержав завдання придбати корабель, здатний виконати роль плавбази. Другий мусив спорядити майбутню експедицію водолазним обладнанням і підготувати плавців.

Уже навесні 1946 року ми зібрали всі можливі відомості про місце потоплення "Вільгельма Гуслова", придбали потрібний корабель і попливли на місце — виконати пробні занурення для зовнішнього обстеження судна. На місці потоплення наш корабель зупинився, просигналізувавши зустрічним суднам щось на зразок: "Пошкодження дизеля. З ремонтом впораємось самостійно". Поляків, які могли добре бачити нас з берега, наша версія, схоже, цілком влаштувала — принаймні, вони не виявили до нашого корабля цікавості. В сутінках наш корабель почав **дрейфувати**, тягнучи на спущеному за борт тросі чутливі маг-

ЯНТАРНІЙ КІМНАТІ

нетометри. І вже за кілька годин під воду пішли водолази, орієнтуючись за тросом з приладами. Вони повернулися з гарною новиною: "Вільгельм Густлов" стоїть на глибині 40 метрів, занурившись у мул на 1,5–2 метри. Чітко визначивши точку знаходження знахідки, ми вранці продовжили свій "рейс" – щоб не викликати зайвої цікавості у прикордонників.

Я не гаяв даремно часу і ще у вересні 45-го визначив вимоги до техніки, яка б знадобилася нам для майбутнього "потрошіння" потонулого судна. Для розробки цієї техніки у маленькому баварському містечку було організоване конструкторське бюро. Самі ж апарати ми вирішили виготовляти "розсипом": замовлення на окремі вузли і навіть окремі деталі ми розмістили по підприємствах всієї Західної Європи. Таким чином, ніхто сторонній не міг навіть здогадатися, навіщо робиться та чи інша деталь. Збирання ж і випробовування апаратів ми робили самі.

Отут я хочу сказати кілька слів про найголовніший "виріб" у нашому проекті – про підводний човен унікальної конструкції. Саме ця субмарина мала нести в собі всю апаратуру, екіпаж і майбутню здобич нашої експедиції. Це був човен з двох корпусів, тобто субмарина катамаранного типу. Ходова частина обох корпусів була однаковою, хоча пост керування був один і розташований в одному з корпусів підводного човна. Також у цьому корпусі були джерела живлення для моєї техніки підводного різання металу. Крім того, там були приміщення для всього екіпажу – приблизно 10–12 чоловік. А найцікавішою особливістю човна було те, що другий корпус мав вантажний відсік, в якому під водою могли відчинятися стулки, звідки висовувалася "механічна рука" великої сили. Вона могла втягти всередину корпуса все, що нас цікавило. А цікавили нас, передусім, ті п'ять ящиків, в яких на "Вільгельма Густлова" завантажили Янтарну кімнату.

Ви, юначе, навіть уявити не можете, що означало здійснити цей проект, спланувати і виготовити таке диво техніки у перші повоєнні роки! Адже Європа, а передусім – Німеччина, кишіла не тільки американськими, радянськими, англійськими і французькими солдатами, але й тисячами секретних агентів, від яких неможливо було сховатися!

– І невже ніхто не помітив, ніхто не здогадався, що ви робите? – здивовано вигукнув я.

– Ви, юначе, не знаєте, як навчали обережності в Німеччині. Втім, узимку 48-го року виникла обставина, яка стурбувала нас і змусила поспішати: наша людина у розвідці повідомила, що польський уряд вирішив підняти з дна "Вільгельма Густлова" або, принаймні, обстежити його під водою. Звичайно, самі поляки нічого не змогли б зробити, але вони могли покликати на допомогу росіян!

Ми прискорили темпи – і на початку квітня 50-го у нас все було готове. І ось настав день "Ч": глибокої ночі з затоки судноремонтного заводу вийшов наш корабель, котрий буксирував за собою "плавучий док", де, вкрита маскувальною сіткою, рухалася наша субмарина.

Зрозуміло, почали наші водолази з найціннішого вантажу – з тих самих ящиків на палубі. Власне, ящиками їх назвати було вже неможливо – час і морська вода зробили свою руйнівну справу. Та й вміст ящиків теж постраждав. Але я, передбачаючи такий результат, заздалегідь виготовив гідромонітор, з допомогою якого ми зібрали з палуби і дна моря дрібні деталі янтарних панелей. Цю головну роботу нам вдалося завершити за дві доби.

Але попереду було важке й тривале завдання – пробитися крізь борт до кают екстра- і першого класу, де ми сподівалися знайти фамільні цінності "ватажків" Східної Прусії. За два тижні ми пройшли вздовж обох бортів "Вільгельма Густлова", зібравши унікальну, небачену за кількістю і цінністю колекцію виробів із золота й срібла.

Тут треба сказати, що якоїсь миті нас ледве не викрили: до нашого судна наблизився польський прикордонний катер і передав вимогу: "Негайно залиште акваторію морського району, оскільки тут проводитимуться навчання польського флоту та авіації". Ми відповіли, що чекаємо допомоги від англійців, які вже на шляху до нас. Це дозволило виграти час і не зніматися з якоря.

Наприкінці третього тижня все було завершено. Тим самим маршрутом ми повернулися до затоки свого судноремонтного заводу, де, не гаючи часу, перетворили "плавучий док" на металобрухт. Щодо катамарана, то тут думки розділилися: хто вважав, що його треба зберегти до кращих часів, але більшість, і я в тому числі, гадали, що не варто випробовувати долю і що такої уліки треба позбутися.

Однієї безмісячної осінньої ночі ми відбуксирували його в нейтральні води і підірвали.

– Чекайте, чекайте, – захвилювався я, – а як же Янтарна кімната? Що сталося з нею, куди ви її поділи?

– Юначе, ви забули, що я – справжній моряк, а не якийсь там гендляр,– ображено випростався Незнайомець. – Особисто мені про долю Янтарної кімнати нічого не відомо. От і все, що я хотів сказати наостанок. Прощавайте!

А я сидів, думав. І нетерпляче чекав, коли вже з'явиться той професор Крапка. Хочу додому!..

МОРСЬКИЙ ВОВК ПРО — «МОРСЬКИХ ВОВКІВ»

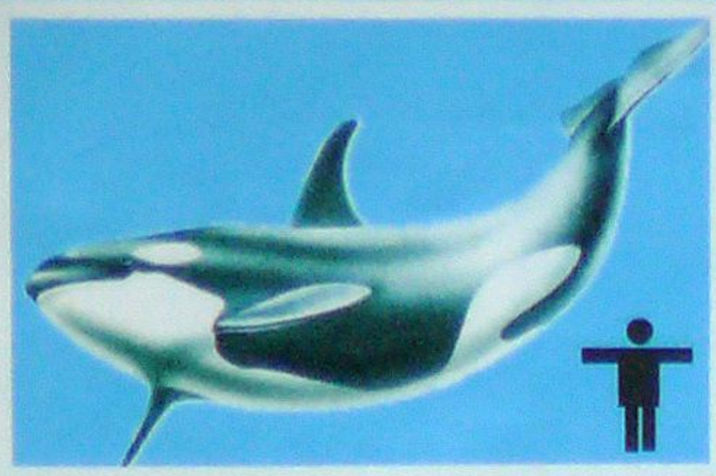

В довжину косатки сягають 9 метрів.

Дрейф
некерований рух корабля за течією чи за напрямком вітру.

Косатки стають агресивними лише у двох випадках:

коли захищають вагітних самок або дітей.

Ну дякую, що, нарешті, надали слово справжньому морському вовку! Мені, тобто — капітанові Немо. Бо поки ви там різними балачками на уроках у своєму Класі розважаєтесь, по-справжньому важливі речі пролітають повз ваші вуха, наче альбатрос повз вітрильник в океані. Хіба що пані Ганя дещицю цікавенького вам повідомляє про скарби в глибинах моря.

А от якби не я, то ви б, шановні прісноводні, ніколи і не довідалися про те, що я дізнався в Антарктиці. От, приміром, чи знаєте ви, що існує наукова теорія щодо походження китоподібних? Не знаєте, я так і гадав. Так-от, скажіть мені, чому всі китоподібні не є рибами, а є ссавцями — як корова, скажімо, ведмідь чи сама людина?..

Не напружуйте свої мозкові звивини — бо ще, не дай Боже, цілковито їх скрутите. А я вам скажу от що: раніше всі китоподібні були мешканцями Антарктиди, отакої! Тобто жили на суші. Але згодом почалося материкове обледеніння Антарктиди, яке змусило тварин залишити сушу і пристосуватися до життя в морі. У водному, як кажуть учені, середовищі.

А середовище це, майте на увазі, аніскільки не схоже на курортну зону поблизу Ялти, хоча й знаходиться на самісінькому і омріяному вами Півдні. Бо то такий Південь, де навіть улітку (а найтепліший тамтешній літній місяць — то січень) температура води поблизу Антарктиди рідко підіймається вище нуля градусів за Цельсієм. Звичайно, вона тримається на позначці мінус три — мінус чотири градуси, а перетворитися воді на кригу заважає велика кількість розчинених у ній солей. Якщо порівняти океанську воду поблизу Антарктиди з водою Чорного моря, то останню можна вважати просто прісною.

Тож, як бачите, китоподібним там жити непереливки. Для захисту від холоду — а у воді організм охолоджується у кільканадцять разів швидше, ніж на повітрі — кити мають товстелезний шар жиру. До того ж система кровообігу в них розташована всередині тулуба, вздовж хребта. Взагалі — китоподібні відносяться до незвичних і навіть загадкових тварин. Скажімо, вчені встановили, що кити підтримують між собою зв'язок на відстані кількох кілометрів — чи ж це не дивно?

Серед китоподібних слава найлютіших хижаків належить косаткам (оркам). Як тільки не називають косаток люди! "Кит-убивця", "Розбійник", "Мучитель і тиран китів", "Тигр океану", "Вовк у китовій шкурі"... Можливо, хтось з вас бачив художній фільм "Смерть серед айсбергів". Бачили?.. Там американські діячі кіномистецтва наділили косаток неабиякими інтелектуальними здібностями і навіть показали, як хижаки нападають на людей. Але я б назвав цей фільм не художнім, а фантастичним. Бо насправді в історії людства не зафіксовано жодного випадку нападу косатки на людину. Хоча у ставленні до решти мешканців морів і океанів вони достатньо агресивні — як і кожен хижак. От придивіться, як ваша домашня лагідна киця — я не тебе маю на увазі, Кицю, я про кішку! — полює на мишку або пташку. Жахливе, скажу вам, видовище. А щодо косаток, то в природі їхній метод полювання нагадує заганяння дичини вовчою зграєю — може, саме тому косаток називають ще й "Морськими вовками".

Розкажу вам про випадок, який трапився в морі Дейвіса у січні 1985 року під час дев'ятої експедиції з обліку китоподібних в Антарктиці, що її проводила Міжнародна Китобійна Комісія (МКК). Серед багатьох суден, що обслуговували учених з США, СРСР, Англії, Аргентини, Австралії, ПАР і Японії, був і китобоєць "Вдумливий-34". Саме капітан цього судна (здогадайтесь, хто це був?) помітив зграю з 12 косаток, яка швидко пливла, часто і різко змінюючи напрямок руху. Косатки вистрибували з води — але не так, як це звичайно роблять кити, коли граються або стру-

шують зі шкіри паразитів. Зграя то розділялася на три-чотири дрібні загони, то знову стрімко сходилася в одному місці, вистрибуючи з води, створюючи буруни.

Підійшовши ближче, ми побачили серед зграї косаток малого смугача — кита мінке. Коли я кажу "малий кит", не слід розуміти, що він малий за розмірами: мінке переважає найбільшу косатку разів зо три. Але зараз він прагнув позбутися небезпеки з усіх сил, часом випереджав косаток. Але їх було багато, вони знов і знов наздоганяли мінке, кидалися з різних боків і навіть зверху — намагаючись притопити, не дати вдихнути повітря...

Тут я звернув увагу на те, що серед нападників переважають самиці, вони більш агресивні. Та не слід плутати косаток з комарами — це у комах тільки особи жіночої статі кусаються і п'ють кров, а чоловіки на це не здатні. Тут же два найбільші самці трималися осторонь тільки до тієї миті, коли киту вдавалося вирватись з оточення — отут обидва миттєво кидалися на нього і влаштовували нову атаку...

Моряки, які зібралися на палубі китобійця, щиро переживали за малого смугача. Капітан маневрами судна навіть спробував відігнати косаток від їхньої жертви. Але все було марно... У черговому вирі, піднятому хижаками, всі зникають під водою. А за дві-три хвилини косатки виринають — але вже без будь-яких ознак збудженості, повільні й спокійні. Кита мінке, скільки ми не вдивлялися, так і не побачили. Косатки розправилися з ним під водою...

Тільки не слід вважати цих тварин злочинцями і негідниками. Ні, таке воно життя океану. Мушу сказати, що і ця здобич дісталася косаткам ціною великих зусиль. Не легкий їхній "хліб сущий". От і не дивно, що в "раціоні" косаток зустрічається вельми широкий асортимент "морських продуктів" — від кальмарів і гігантських акул до тюленів і пінгвінів. Такі криваві сцени розігруються в океані щоденно. Це природа сама регулює взаємини між видами. І при цьому робить це без шкоди для всіх видів, зберігаючи принцип рівноваги навіть у тому випадку, коли приносить когось у жертву. На превеликий жаль, людина цього у природи так і не навчилася — скільки видів тварин зникло з нашої планети тільки тому, що люди бездумно знищували їх. Часто тільки заради власної примхи. Ех!..

АГРЕСИВНИЙ ТЕСТ

Як я вже казав, косатки-орки ніколи не нападають на людину, хоча і є від природи хижаками. А от деякі люди, хоча і не є хижаками від природи, здатні напасти не тільки на косатку, але й на іншу людину. І це називається "агресивність".

Чому, запитується, цілком приємна і спокійна дівчинка може несподівано грюкнути тебе портфелем по голові? Чому кондуктор у тролейбусі здатний розірвати тебе на малесенькі шматочки тільки через те, що ти не придбав квитка? Та і, нарешті, чому ти сам можеш так різко відповісти мамі, ніби вона зовсім і не мама, а той самий кондуктор?..

Я пропоную перевірити тобі рівень власної агресивності з допомогою цього тесту. І не тільки зараз — раджу робити це щодня, оскільки агресивність не є сталою величиною і здатна змінюватись дуже часто, в залежності від ситуацій.

Подивись на список, який визначає той чи інший психологічний стан людини. Наприклад: "я спокійний", "я впевнений у собі", "я знервований" тощо. Твоє завдання — визначити власний ступінь цього стану саме зараз. Тобто ти мусиш самостійно визначити, котра відповідь найбільше підходить тобі саме зараз. Ти можеш відповідати так:

Ні, це неправда — 1 очко
Схоже, що правда — 2 очки
Правильно — 3 очки
Абсолютно правильно — 4 очки

Оскільки цим тестом тобі доведеться користуватися часто, раджу не записувати очки просто в журналі, а виписувати їх на окремий папірець. Записувати треба обов'язково, бо доведеться виконати деякі арифметичні дії.

А от і список станів:

1. Я спокійний.
2. Мені ніщо не загрожує.
3 Я відчуваю напруження.*
4 Я відчуваю нестримний жаль.*
5. Я почуваюся вільно.
6 Я засмучений.*
7 Мене хвилюють можливі невдачі.*
8. Я відчуваю, що добре відпочив.
9 Я стривожений.*
10. Я відчуваю внутрішнє вдоволення.
11. Я впевнений у собі.
12 Я дуже нервую.*
13 Я не знаходжу собі місця.*
14 Я збуджений.*
15. Я не відчуваю скутості, напруження.
16. Я задоволений.
17 Я стурбований.*
18 Я надто хвилююсь, мені не по собі.*
19. Мені радісно.
20. Мені приємно.

Еквівалентно ***рівнозначно, рівносильно, так само, дорівнює.***

А тепер зроби такі дії:

а) підрахуй загальну суму очок, які ти поставив навпроти запитань, позначених зірочками;
б) підрахуй суму балів решти запитань;
в) від першої суми відніми другу — при цьому результат може виявитися і негативним;
г) додай до залишку 50 очок (це теж треба зробити з урахуванням знаку, якщо він був мінусовим).

Менше 30 очок: це так званий низький рівень агресивності, конфлікт тобі зараз не загрожує. Тобто тобі не спаде на думку підкласти під учительський стілець петарду і подивитися, що з цього вийде.

30 — 45 очок: це вже середній рівень, і чим ближчий він до 45 очок, тим вірогідніший спалах твоєї агресивності. В такому стані можна цілком несподівано посваритися навіть з найкращим другом або вкинути жабу в портфель своєї коханої дівчинки. Варто контролювати свої вчинки, тримати себе в руках.

Понад 45 очок: якщо зараз ранок, то найкраще було б узагалі не йти до школи. Однак це неможливо — відтак намагайся ні з ким не конфліктувати, особливо з дирекцією школи. Інакше школа може несподівано запалати ясним вогнищем — і ще добре, як ніхто не здогадається, що це твоїх рук справа.

Якщо вже вечір, краще не виходити на вулицю і не заводити душевних розмов з батьками, друзями, коханими і співробітниками міліції. Зараз ти вкрай агресивний, хоча і сам можеш цього не помічати. Раджу полежати з півгодинки, погладити кішку або собаку — може, й мине твоя агресивність. А головне, завжди май на увазі: то тільки божевільні не здатні контролювати свої вчинки. А ти ж не божевільний, чи не так? Тож і не втрачай розуму — агресивність ще нікому не додавала щастя в житті.

От сміхота!

– Скажи, хлопчику, як у майбутньому часі звучатиме слово "красти"?
– Сидіти.

– Ти чому радієш?
– Та мене тато побив?
– Чого ж ти такий щасливий?!
– Як він мене бив, то випадково перекинув каструлю з компотом на скатертину. Отепер він отримає від мами!

Біля школи зупинився хлопчик і плаче. Підходить старенька:
– Ти чого плачеш, хлопчику?
– Та через той клятий ревматизм.
– Бідолашна дитина! Така маленька, а вже хворіє.
– Та не хворію я. Просто в диктанті написав його без літери "в".

Батько розізлився на сина і каже:
– Ти, Васько, справжній маленький віслючок! Знаєш, що це означає?
– Знаю, тату. Віслючок – це син великого віслюка.

– Швидше збирайся, бо спізнишся до школи!
– Не хвилюйся, мамо, школа відчинена цілий день.

– Мишко, ти чому не привітався з директором?
– А мені ще зарано.
– Що значить зарано?
– А він нас з батьком тільки після уроків викликав.

– Скажи мені, Савченко, звідки з'являються плями на Сонці?
– Це не на Сонці, пане вчителю. Це чергові погано вікна помили.

– Серпійку, скільки буде, якщо від 100 відняти 1?
– Два нулі.

– Олю, чому в щоденнику написано, що тобі поставили двійку за співи? Адже ти добре співаєш?
– Я і цього разу співала добре. Але – на алгебрі.

– Ти вмієш писати і читати?
– Умію тільки писати.
– Тоді підпишись отут.
– Гаразд.
– Що ти написав?!.
– Не знаю. Я ж сказав, що читати не вмію

Бабуся звертається до внука:
– Порахуй скільки тобі років – і за кожний нарахований рік одержиш по цукерці.
– Бабо, а можна я краще твої роки порахую?

Група школярів повернулася з туристичної подорожі до Парижа. Директор школи цікавиться:
– Чи були у вас, діти, складності з французькою мовою?
– Жодних, пане директоре. Були у французів.

– Скажи, Грицю, якщо тато тобі дасть дев'ять груш, а мама ще чотири, то скільки у тебе буде?
– Буде вже достатньо.

Марійка повернулася зі школи з розбитим коліном. Мама аж руками сплеснула:
– Я так і знала, що ти коліно розіб'єш!
– Ось яка ти, мамо! Знала – а нічого не сказала!

Таня – третя дитина в сім'ї – уважно читає журнал "Клас". Потім запитує свою вагітну маму:
– Мамо, а ти народиш мені маленького китайчика?
– Чому ти так вирішила, доню?
– А в журналі написано, що кожна четверта дитина у світі – китаєць.

– Розкажи, як добуває собі їжу дятел?
– Дятел стукає дзьобом по дереву, різні комахи лякаються і вилазять наверх.

Тато:
– Ти хіба сьогодні не йдеш до школи?
– Ні. Сьогодні просили прийти тебе.

– Як спалося, що ти бачила уві сні?
– Та хіба з заплющеними очима щось побачиш?!

АНЕКДОТИ ПРО ВОВОЧКУ

На урок зоології вчителька принесла вужа.
— Діти, хто знає, що це за тварина?
Всі тягнуть руки:
— Їжак! Ховрах! Скорпіон!..
— Неправильно, діти.
Тут підводиться Вовочка:
— А можна його торкнутися?
— Можна.
Вовочка гладить вужика і промовляє:
— От що може зробити школа із Змія Горинича.

Захворіла вчителька і Вовочці доручили відвідати її. Повернувся він до школи і похмуро каже:
— Все, стан цілком безнадійний.
— Що, що сталося?!.
— Завтра вона прийде на уроки.

Вовочка дивиться у вікно і сумно каже:
— Мамо, от і тато йде з роботи. Що ми йому спочатку покажемо: мій щоденник чи твоє нове плаття?

Мама повертається з Вовочкою з гостей і картає його:
— Мало того, що ти заснув, коли тітка Сима співала! Мало того, що ти захропів! Але ти ще й прокинувся, коли тітка Сима брала верхнє "до", і заволав: "Та випустіть уже собаку надвір!"

— Синку, ти чому такий мокрий?
— Ми з Вовочкою грали у собаку.
— Не розумію.
— Я був деревом.

Міжнародне листування:
"Я живу в Африці. У нас завжди спека. Ми ходимо голі та їмо банани".
Вовочка: "Я живу в Україні. У нас не завжди спека. А якби ми їли банани, то теж ходили б голі".

— Вовочко, ти любиш мариновані огірки?
— Люблю. Але не їм.
— Чому?
— Голова у банку не лізе.

На уроці історії вчителька запитує:
— Вовочко, хто взяв Бастілію?
Вовочка дещо злякався і каже:
— Чесне слово, то не я. Спитайте, може, то Петько взяв.
Вчителька ображено розповіла про це завучу, а той її заспокоїв:
— Не переживайте ви так.
Це ж діти — пограються і повернуть.
Учителька тоді до директора.
А директор запитує:
— Це в якому класі було?
— У шостому-Б.
— Ні, ці не повернуть, я їх знаю.

На уроці мови вчителька завдала писати твір на тему "Що я зробив би, якби мав мільйон".
Через півгодини до неї підійшов Вовочка, тримаючи в руці два аркуші з підрахунками:
— Перепрошую, Ганно Василівно, а ви не могли б додати ще 100 тисяч?

Жокей
професійний наїзник на скачках.

На уроці вчитель каже Вовочці:
— Слухай, Вовочко, розбуди свого сусіда.
— А чому я? Це ж ви його приспали!

Якийсь дядечко на вулиці запитує у Вовочки:
— Чи не знаєш, як потрапити до найближчої лікарні?
— Знаю. Заплющіть очі і прямуйте так через дорогу. За п'ять хвилин уже будете у лікарні.

Повернувся Вовочка зі школи, а тато і питає:
— Ну, Вовочко, які в тебе сьогодні оцінки?
— Тату, та чи варто справжнім чоловікам про такі дрібниці балакати?

— Вовочко, ти чого кричиш?
— Мене побили.
— За що?
— За те, що я кричав.

— Вовочко, сьогодні вранці на полиці було два тістечка, а тепер — одне. Як це сталося?
— На жаль, було темно — от другого я і не помітив.

УКРАЇНСЬКО—РОСІЙСЬКИЙ СЛОВНИЧОК ВОВОЧКИ

вітрило — ураган
деревій — дуболом
лазня — забор
голота — пляжник
косар — заяц
кусень — собака
жерло — рот
заметіль — веник
митниця — баня
альтанка — певица
перевертень — акробат
сходинка — вечеринка
парасолька — солонка на двоих
січень — злой отец
ділянка — деловая женщина

СКАРБИ

Зенобія (померла після 274 року нашої ери)

Королева стародавнього міста-держави Пальміри у Сирії. Її чоловік Оденат, король Пальміри, визнав свою покірність Римській Імперії. Проте після його смерті Зенобія почала вимагати цілковитої незалежності Пальміри. Щоб її приборкати, було вислано Римську армію, але Зенобія її розбила. Разом із сином Вабалатом провела загарбницьку кампанію, захопивши Єгипет та

частину Азії. Але римський імператор Аурелій переміг війська Зенобії і захопив її у полон. У 272 році Зенобію у тріумфальній процесії провезли вулицями Рима. Померла вона своєю смертю на віллі Тіволі поблизу Рима.

Ну, то я, з вашого дозволу, продовжу про той дивний, страшний, незбагненний острів Кокос, що суворою скелею височить посеред Тихого океану. Про незліченні "Скарби Ліми", сховані в глибинах цього острова, ви вже знаєте. Як і про сумну долю тих шукачів, які впродовж 150 років прагнуть стати його володарями.

Однак це далеко не єдина таємниця Кокоса, яка змушувала золотошукачів кидати свої теплі оселі і перетинати океан задля примарного багатства!..

СКАРБИ КРИВАВОГО МЕЧА

У 1853 році в Америці поширились чутки, буцім на Кокосі існує ще один скарб — золото, яке закопав знаменитий пірат Беніто Боніто, що увійшов до історії під прізвиськом "Кривавий Меч". Саме того року з Австралії до Сан-Франциско приїхав якийсь Джон Уелч зі своєю дружиною. На самого чоловіка увагу майже не звернули, а от у дружині австралійця упізнали колишню подругу Кривавого Меча. Та й сама Мері Уелч не приховувала свого романтичного минулого і навіть дала репортерам велике інтерв'ю.

Вона сказала, що тридцять три роки тому, коли мала тільки вісімнадцять і була безмежно вродливою, її викрав у Панамі сам Беніто Боніто — пірат, чиє ім'я наводило жах на всіх, хто мешкав у тому регіоні. До того ж Беніто Боніто, за її словами, зовсім не іспанець чи португалець, як усі вважали, а чистокровний англійський "джентльмен удачі" і справжнє його ім'я Олександр Грахам.

Так, саме той Олександр Грахам, котрий в історичній битві при Трафальгарі командував бригом "Девоншир" і котрий допоміг адміралу Нельсону здобути вічну військову славу.

Самому ж Грахаму такої слави не дісталося. Можливо, саме тому невдовзі після тріумфу Нельсона Грахам вийшов на своєму судні до берегів Панами і оголосив своїй бойовій команді, що вирішив стати піратом. Більша частина команди підтримала капітана, а тих, хто відмовився зрадити англійській короні, висадили на берег Панами. Поблизу мексиканського порту Акапулько капітан Грахам зустрів п'ять іспанських кораблів, троє з яких були військовими. Та незважаючи на чисельну перевагу іспанців, Кривавий Меч влучним вогнем гармат "Девоншира" розбив три судна. Сутичка завершилася жорстоким абордажним нападом на користь англійців. Щоправда, їхній корабель одержав безліч пробоїн і от-от мав потонути. Тоді Беніто Боніто із своїм екіпажем перебив усю команду галеона "Релампаго" і заволодів судном.

Здобич пірата була величезною. "Релампаго" узяв курс на острів Кокос. Там у бухті Уейфер скарби переправили на берег. Грахам-Боніто наказав матросам викопати на острові шахту, із дна якої коридор довжиною близько 10 метрів вів у підземну печеру. У цій печері він і сховав золото.

Чотирнадцять чоловік з банди Боніто, яких було поранено у битві з іспанцями, залишились на Кокосі під наглядом суднового лікаря та Мері. Сам Беніто Боніто вийшов у море в пошуках чергової здобичі.

І знов йому посміхнулася доля — через шість місяців він повернувся на острів із здобиччю, не меншою за першу. Всі дорогоцінності сховали у тій самій печері, а вхід до неї завалили камінням.

Третій піратський рейд, в який пішли вже і матроси з острова, лікар і Мері, виявився останнім. Британське адміралтейство давно вже полювало на злочинця. Два королівські фрегати загнали судно Кривавого Меча на мілину поблизу берегів Коста-Рики. Піратів схопили. Знаючи, що на нього чекає, Грахам передав Мері мапу і план захованого на Кокосі скарбу. Майже одразу після цього жорстокі англійські моряки повісили Боніто разом з двадцятьма трьома бандитами. Тих членів банди, хто розкаявся (а Мері так і зробила), привезли до Лондона. Мері відправили на заслання до Австралії, на острів Тасманія. Там вона і вийшла заміж за Джона Уелча...

Отаку історію повідала світу Мері Уелч. У неї повірили, і декілька багатих підприємців американського Заходу погодились фінансувати експедицію на острів Кокос. У Сан-Франциско було створено корпорацію шукачів скарбів. На початку 1854 року з бухти Золоті Ворота вийшов за скарбами Кокоса пароплав "Франсіс Ел Стіл". На його борту була зі своїми картами Мері Уелч.

Та коли вона вийшла на берег Кокоса і огледілася, то заявила, що не може знайти орієнтирів, оскільки за 34 роки берегова смуга острова сильно змінилася. Тоді почали шукати скарб мало не навмання. Прокопали понад десяток тунелів, але так нічого і не знайшли. Експедиція, використавши весь запас провіанту, змушена була повернутися до Сан-Франциско.

Корпорація шукачів скарбів луснула, а колишня подружка пірата, продавши карти, спокійно дожила свій вік на березі Золотих Воріт...

ЗОЛОТО АВГУСТА ГІСЛЕРА

Проте історія на цьому не завершилася. Європейці теж мріяли знайти "Скарби Ліми" та печеру Кривавого Меча. А в 1894 році німець Август Гіслер підписав контракт на колонізацію острова Кокос з урядом Коста-Рики. Він зазначив, що хоче знайти третій, доти нікому не відомий скарб — золото інків. За його даними древні мешканці Перу, коли їхню країну нещадно грабував Франсіско Пісарро, перевезли на острів частину храмових багатств, які їм пощастило сховати від конкістадорів.

Німець прибув на Кокос разом із своєю дружиною.

ОСТРОВА КОКОС

Спочатку він збудував дім, розбив город, налагодив риболовлю. Копав він за заздалегідь визначеним планом — у 100 різних місцях, аж доки його заступ не впирався у скелю. Людиною він був наполегливою. Про це свідчить хоча б той факт, що таким копанням він займався... двадцять років. Так-так, цілісіньких 20 років!..

І на двадцять першому році безперервного копання він все ж таки знайшов золото!.. Але радості воно Гіслеру не принесло — у траві він побачив золоту іспанську монету, датовану 1788 роком. Це був жахливий удар: Гіслер дійшов висновку, що ніяких скарбів у землі немає і що знайдена ним монета просто випала з кишені когось з його попередників. І тоді німець припинив пошуки. Його дружина померла, а сам він наприкінці 1914 року залишив Кокос. Повертався він на пароплаві, який привіз на острів чергову партію золотошукачів...

А ЧИ ІСНУЮТЬ СКАРБИ КОКОСА?

Перший, хто висловив сумніви щодо правдивості розповідей про "Скарби Ліми" та золото Кривавого Меча, був американський дослідник і професійний золотошукач Гаррі Різеберг. Разом з істориками Перу він послідовно і вкрай ретельно вивчив низку подій, пов'язаних з визволенням Перу від іспанського володарювання. Виявилося, що в жодному з архівів Америки немає письмових документів, які б згадували про вивезення з міського собору Ліми дорогоцінностей і про завантаження їх на будь-яке судно в порту Кальяо. Гаррі Різеберг особисто відвідав Ліму — і в міському соборі на власні очі побачив золоту статую пресвятої мадонни...

Не менш ретельне розслідування здійснив Стенлі Фордхем — британський віце-консул у столиці Перу. На його прохання місцеві історики зібрали матеріали, які свідчили, що між "Скарбами Ліми" і островом Кокос немає ніякого зв'язку.

І все ж, і все ж... Відсутність якихось документів — зовсім не обов'язково означає, що скарбів острова Кокос не існує взагалі. Хай навіть "Скарби Ліми" чи "Золото Кривавого Меча" — легенди, хай! Але ж на Кокосі ховали свої скарби відомі пірати Тортуги: Вільям Дампір, Едвард Девіс, Генрі Морган!.. Ось чому пливуть до Кокоса нові й нові експедиції. Деякі з них завершуються трагічно. Приміром, влітку 1962 року коста-риканський сейнер помітив над Кокосом дим. Капітан зупинив судно. З острова підплив надувний човен, в якому сидів знесилений чоловік. Ледь рибалки встигли підняти його на палубу, як він знепритомнів. Нашатир, ковток рому. Людина розплющила очі і промовила: "Вони загинули..."

Це був француз Робер Верн — відомий спелеолог, який неодноразово ходив у небезпечні експедиції. Що ж сталося на Кокосі? Ось деякі записи із щоденника Робера Верна:

"Тієї п'ятниці ми попливли до бухти Чатам, щоб обстежити грот. Море було сірим і похмурим, хвилі розбивалися об рифи. Човен був перевантажений. Все ж ми вдало вийшли з бухти і почали огинати мис, тримаючись подалі від берега. Нас сильно хитало. Несподівано мотор чхнув і замовк. Я заволав: "Швидше за весла!" Але вони виявилися заваленими наметом. Хвиля, що налетіла збоку, перевернула човен. Я почув чийсь крик. Наступна хвиля підхопила мене і гепнула об скелю. Я чіпляюсь за вологу, слизьку поверхню і повзу... повзу... Вилізаю і озираюсь: "Жан! Клод!.." Нічого не чутно, тільки гуркіт хвиль. Мені страшно. Особливо я хвилююсь за Жана: він ледь-ледь уміє триматися на воді. Знову кличу їх. Тиша. Наш човник викинуло на берег трохи далі, метрів за п'ятдесят.. Може, вони випливли з іншого боку мису? Повзу вгору. Ноги в мене збиті до крові, сорочки немає, потонули всі речі. Хмара крилатих мурах обліпила мене з усіх боків... На березі нікого немає. Пам'ятаю, я довго кричав, плакав. Кілька разів падав зі скель. Табору дістався пізньої ночі. Табір порожній. Все закінчено. Вони загинули..."

Верн залишився один, сам-на-сам з авантюрою. Два місяці щодня він вдивлявся у виднокрай. Корабель він бачив два рази, та перш ніж встигав розпалити вогнище, корабель ховався за горизонтом... В останні дні на острові він ледь не збожеволів.

Ця експедиція трьох французів була організована вкрай погано. Мандрівники сподівалися: якщо навіть вони і не знайдуть скарбів на острові, то, повернувшись до Франції, зможуть надрукувати книгу про свої пригоди, виступлять по радіо і телебаченню — а це теж непоганий бізнес. А завершилося все трагедією...

І все ж я сподіваюсь, що комусь пощастить організувати справді сучасну наукову експедицію — і тоді жорстокий Кокос розкриє людям таємниці своїх скарбів.

Я сподіваюсь!

ЧОМУ ТЕРПНЕ НОГА

Давай розглянемо таку ситуацію. Рядовий середньостатистичний український учень сидить за партою. Сидить вже довго — другий урок. Бо пише дуже важливу директорську контрольну. Сидить, поклавши одну ногу на другу, оскільки йому здається, що так зручніше і поважніше. І ось настає та щаслива мить, коли контрольну написано і час піти на таку довгоочікувану перерву. І вперше за дуже довгий час наш рядовий учень покладе на підлогу свою праву ногу, яка до цього спокійно лежала, погойдуючись на лівій.

Поки людина довгий час сидить, її мозок "інформує" серце про те, що оскільки ніякої активної діяльності не відбувається, не треба працювати з великим навантаженням і постачати у кінцівки багато крові *(мал. 1)*. У той самий час у тій нозі, що перекинена через другу, стискаються мікроскопічні кровоносні судини (капіляри), обмежуючи доступ крові до ноги ще більше *(мал. 4)*. Крім того, стиснені нервові закінчення надсилають у мозок сигнал, завдяки якому виділяється хімічна сполука норепінефрин, яка знову ж таки звужує судини *(мал. 3)*. Оскільки постачання крові до ноги вкрай обмежене, наш учень починає втрачати чутливість у нозі. І коли він, нарешті, ставить ногу на підлогу, нервові закінчення "наказують" організмові поновити нормальне постачання крові. Саме через те у нозі виникають такі знайомі відчуття, ніби десятки голок увіткнено у шкіру *(мал. 2)*. У хоча кажуть, ніби у ногах правди немає, для нашого учня гірка і болюча правда полягає саме у нозі!

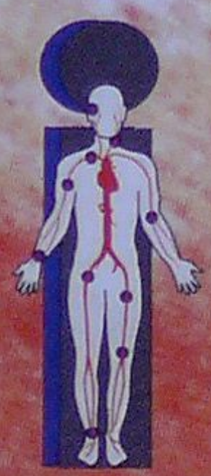

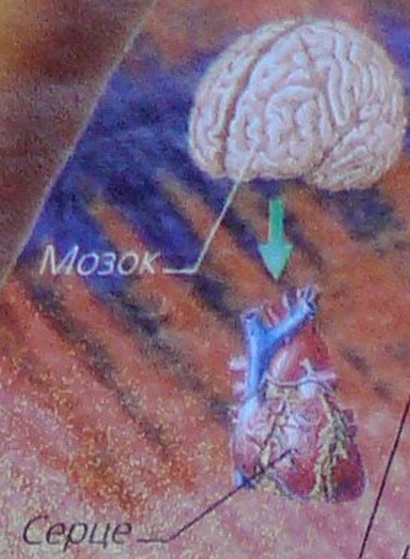

Рівень постачання крові

Нормальний рівень постачання крові

Стиснені нервові закінчення

Рівень постачання крові

Тиск нижньої ноги

Стиснені судини

Рівень постачання крові

Тиск нижньої ноги

ЧОМУ ПРИ УДАРІ В ЛІКОТЬ ВИНИКАЄ "СТРУМ"?

Усім знайоме це вкрай неприємне відчуття, коли ліктем вдаришся об спинку крісла чи парту. Враження таке, що крізь усю руку проходить електричний струм. Таке неповторне відчуття виникає завдяки нерву, який проходить за кісткою плеча. Цей нерв називається улнарним. Під час удару він притискається до кістки *(мал. 1)*. Це притискання нерва спричинює електричний імпульс, який проходить вгору по улнарному нерву у спинний мозок, а потім у головний. Головний мозок сприймає сигнал як біль і оніміння руки. Але мозок сприймає біль так, ніби він йде не лише з ліктя, а зі всієї руки. Це відбувається тому, що улнарний нерв іде від долоні через лікоть. Отже, коли мозок посилає відчуття болю по руці до ліктя, він проходить далі по всій руці *(мал. 2)*. Саме тоді і виникає "струм".

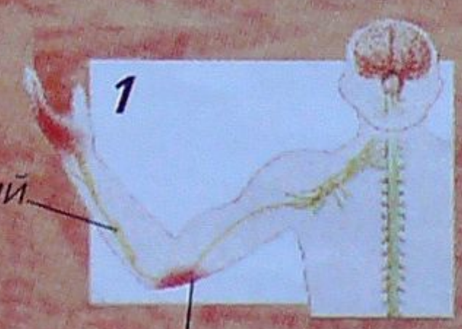

Улнарний нерв

Біль

ТВІЙ ОРГАНІЗМ

Сам собі перукар

Косички з подвійних пасем

1 Зроби прямий проділ і розчеши волосся.

2 Розділи волосся з одного боку на два пасма, потім візьми тоненьке пасмо ззаду і з'єднай його з переднім пасмом, як показано.

Ці оригінальні косички схожі на риб'ячий хвіст, що надає їм незвичайний вигляд.

3 Тепер візьми тоненьке пасмо спереду і перенеси його до задньої частини пасма. Знову візьми тоненьке пасмо ззаду і з'єднай його з переднім пасмом. Продовжуй у такий спосіб; скоро отримаєш ефект "риб'ячого хвоста". Закріпи кінці шнурочком і прикраси пір'ячком. Повтори ці три прийоми з другого боку.

Що їй подарувати?

Якщо ти, Кицю моя вимоглива, вважаєш, що квіти, цукерки, шоколадки, парфуми, комп'ютери, "Мерседеси" та інші приємні дрібнички слід дарувати виключно тобі (в крайньому разі — іншим дівчаткам), мушу тебе розчарувати. Хлопчики люблять одержувати подарунки аніскільки не менше! Люблять, щоб їм дарували. А особливо люблять, коли їм дарують не бозна-що, а саме те, що треба.

А от "що треба" — над цим часто-густо доводиться поламати-таки голову. Особливої гостроти ця проблема набуває напередодні свят. Або коли на виднокраї замайоріла постать такого хлопчика, якого не хочеться втрачати, а, навпаки, хочеться зробити йому щось приємне, щоб він зрадів — а зрадівши, звернув на тебе особливу увагу. Отже, що йому подарувати?..

Чесно кажучи, проблема подарунків — суто індивідуальна і залежить від смаків і уподобань людини. Але за часів загальної цікавості до гороскопів, можливо, саме вони і допоможуть тобі зробити свій вибір. Отже, скористаємося порадами астрологів.

Оскільки **ОВЕН** відзначається практичністю та майстровитістю, його, безумовно, втішить якась технічна новинка, яку він зможе використати у домашньому господарстві.

Певне, ніхто не любить свій дім так, як **ТЕЛЕЦЬ.** Тому йому, напевне, сподобається річ, яка прикрасить його оселю.

Люди, які народились під знаком **БЛИЗНЮКІВ,** звичайно, мають якесь хобі. Тому треба тільки дізнатися про хобі свого друга — тоді й обрати відповідний подарунок.

РАКИ, як відомо, люблять смачно поїсти. Тому зрадіють чомусь смачненькому. Або посуду, на який можна покласти смачненьке.

А **ЛЕВ** буде вдячний за подарунок, який підкреслить його схильність до елегантності. Модний блейзер або туалетна вода — цілком підходять.

Солідна, економна **ДІВА** з задоволенням прийме в подарунок будь-яку практичну річ: плеєр, фотоапарат чи просто фломастери.

ТЕРЕЗИ, як правило, естети. Тому можна порадити дарувати їм щось для прикрашення кімнати або самих себе.

Прихильник усього таємничого і загадкового — **СКОРПІОН.** Тому він буде задоволений, одержавши, наприклад, новий амулет чи талісман.

Люди, які народилися під знаком **СТРІЛЬЦЯ,** досить часто захоплюються спортом. Відповідно і в подарунок їм можна обрати спортивний інвентар, одяг або взуття.

КОЗЕРІГ — чудовий господар. Він зрадіє чомусь такому, що згодиться в господарстві — від набору інструментів до звичайного відика.

ВОДОЛІЙ — романтик за природою. Тому йому можна дарувати унікальні книжки, оригінальні свічники або репродукції улюблених картин.

Хлопчику, який народився під знаком **РИБ,** стануть у пригоді хороші платівки, компакт-диски чи аудіокасети, оскільки ці люди люблять музику.

Безнадійне

Усе на світі врешті-решт закінчується. Навіть морозиво. Навіть літо — хай продовжилося воно аж до останніх днів вересня. Але закінчилося. Це прикро — але це правда. Невблаганна правда...

Ще вчора сяяло сонечко — аж ось вже бринять по шкільних шибках струмочки осіннього дощу. І так само торують собі шлях через двосантиметровий шар французької пудри струмочки невпинних дівочих сліз: "Любий Во Віку, допоможи! Що мені робити — він мене не любить! Ще вчора любив, а сьогодні!.."

Я можу послатися на витівки погоди: коли йде дощ, якось і тобі сумно на душі стає. Але нічого такого робити не буду, оскільки насправді розповіді про "безнадійне" або "нещасливе" кохання — то тема переважної більшості листів до "Класу" взагалі і до Во Віка особисто. Таких скарг на "безнадійно-нещасливе" кохання в моїй пошті безліч — брехати не буду. Тому я хочу зразу вдягнути окуляри і сказати вам, дівчатка, таку промову:

— Увага, люба моя Кицю! Слухайте уважно всі інші й не менш улюблені мною дівчатка! Я не випадково написав слова "безнадійне" і "нещасливе кохання" у лапках, оскільки насправді такого кохання на світі просто НЕ ІСНУЄ! Кохання — то завжди щастя, а той, хто цього не розуміє, не гідний і щасливого кохання. І наполегливо прошу запам'ятати цю видатну (оскільки я її видав) думку, бо вона може не збігтися з думками інших світил науки. Що я маю на увазі? От послухайте.

Справжній науковий підхід до хвилюючих нас проблем виявив конгрес на тему "Кохання і закоханість", що проходив в Англії. Порозбивавши високі лоби об граніт науки, психологи дійшли цілковито сенсаційних висновків: по-перше, виявляється, красиві, багаті й розумні схильні закохуватись у подібних до себе. Хто б міг таке подумати! А я ж, було, гадав, що вони закохуються винятково у негарних, бідних і дурних!..

По-друге, кохання "функціонує" по-справжньому тільки в такому випадку, коли обидві високі кохаючі сторони відчувають однакові за силою почуття. Причому першочергового значення набуває не глибина кохання, а однаковість почуттів, рівновага. Отже, двоє людей, однаково ледь закоханих одне в одного, являють собою щасливішу пару, ніж та, де один кохає до нестями, а другий — так собі, посередньо.

І хоча все це відомо з давніх давен, однак тепер з'явилась можливість робити висновки на науковому грунті. А висновки — вкрай невтішні: безнадійне кохання нічого хорошого дати людині не може. Людина, яка кохає без взаємності — безмежно нещаслива людина.

Але чи так це насправді?.. Не треба одразу волати "Так!" Краще дослухай мою промову до кінця, тоді й роби висновки.

Отже, я продовжую.

Майже за двісті років до

ОБІД ПРИ КРАВАТЦІ

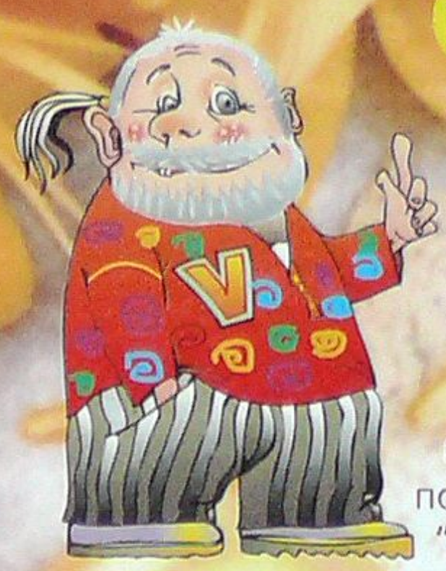

У житті кожної людини рано чи пізно настає така жахлива мить, коли її запрошують у гості. І не просто у гості, але ще й з обідом. І не просто з обідом, але й з таким, де присутні поважні люди. Саме такий обід я і називаю "обідом при краватці".

І отут кожний починає гарячково згадувати, у якій руці треба тримати виделку і в який бік нахиляти тарілку з супом. А оскільки, як я вже казав, така мить настане неодмінно, то варто підготуватися до неї рано, ніж пізно. Відтак і наважусь познайомити тебе з основними правилами поведінки за обіднім столом — не завжди ж тобі їсти сосиски руками, намазуючи гірчицю на вільний палець, як ти це робиш щоранку, коли збираєшся до школи.

Ну гаразд, гаразд — саме ТИ так не робиш. Зате роблять інші. Повернімося краще до нашої теми. Отже, тебе запрошено на "обід при краватці". Що робити насамперед? Для цього існує

ПРАВИЛО №1: Не панікуй! Справжній джентльмен (леді) не знайде виходу лише з могили!

Не слід розуміти це правило надто буквально і відмовлятись від запрошення, посилаючись на завтрашню контрольну з фізики або на сьогоднішній головний біль. Іди сміливо, запевнивши себе самого, що все в тебе вийде о'кей. Впевненість — то найголовніше в екстремальних ситуаціях. А ще — спостережливість. Приміром, нічого гидкого не станеться, якщо ти прослідкуєш за поведінкою людини, у гречності якої ти впевнений. Просто бери з неї приклад, от і все.

Уяви, що ти сидиш за столом, де розташовані різноманітні наїдки та напої. Саме отут, як свідчить практика, починаються найбільші складності у недосвідчених леді та джентльменів. Бо перед тобою стоїть чиста тарілка, а зліва від неї — кілька виделок. А справа може виявитися така ж кількість ножів. Якими з них і в якій послідовності користуватися, щоб не осоромитись з першої миті? Проблема!.. А ти застосуй

ПРАВИЛО № 2: Ти ніколи не осоромишся, якщо спочатку візьмеш прибори, які лежать найдалі від твоєї тарілки. А потім, при зміні посуду, поступово братимеш знову крайні.

Тепер — про тарілки. Сподіваюсь, ти розумієш, що з глибоких тарілок їдять супи та борщі, на мілкі тарілки кладуть другу страву, а на маленькі — хліб, тістечка або фрукти. Все це зрозуміти не складно. Значно складніше буває зрозуміти, як деякі люди примудряються все їсти з однієї тарілки: спочатку борщ, потім рибу з рисом під польським соусом, а згодом ще й тістечко. Окремі сміливці можуть потім ще й компот туди налити. Ото вже смакота!.. Тому запам'ятай

ПРАВИЛО № 3: Кожну страву їдять з різних тарілок. Але — не з усіх одразу!

Дуже важливо заздалегідь розрахувати свої сили. Не накладай одразу цілу гору, навіть якщо це твоя улюблена смажена картопля — а раптом всю не подужаєш? Тоді господиня може образитися, а ти ж не цього прагнеш, правда? Тому і з'явилося в етикеті

ПРАВИЛО № 4: Все, що ми поклали на тарілку, ми мусимо з'їсти.

Тепер щодо запитання: "У який бік нахиляти тарілку, коли суп закінчується — до себе чи від себе?" Тут все залежить від того, що ти збираєшся облити залишками супу — скатертину чи власний одяг. Краще не нахиляти тарілку зовсім — правилами дозволяється залишити на денці трохи супу.

А тепер я мушу виголосити правило, про яке мало хто знає. Натомість, дотримуючись його, ти зразу набудеш репутації вихованої людини. Отже,

ПРАВИЛО № 5: Протягом всього обіду ти не повинен брати в руки свою тарілку.

Це означає от що: якщо тобі закортіло покласти собі шматок холодцю, то не тарілку треба підносити до блюда із стравою, а навпаки — блюдо до тарілки. Хай по столу пересуваються салатниці, блюда, вазочки — а твоя тарілка мусить стояти, мов її приклеїли до столу.

Найгалантніші кавалери беруть зі столу блюдо і по черзі підносять його своїм сусідам. Не важко здогадатися, що спочатку страву пропонують жінкам, потім дівчаткам, а вже потому — хлопцям. Тепер — про тебе. Тобі подобається смажена риба, що стоїть на дальньому краєчку столу? Не раджу тягнутися за нею через весь стіл: спочатку обов'язково втрапиш рукавом новенького піджака в томатний соус, а потім ще й кинеш рибу на коліна комусь з гостей, що прикро. Попроси — тобі передадуть. Тому наводжу

ПРАВИЛО № 6: Всі наїдки, що стоять на столі, передають з рук у руки.

Але ніколи не вигрібай салат чи холодець через край — гість, якому ти потім передаси блюдо, неодмінно забруднить пальці. Тому акуратно бери з блюда ложкою, наколюй виделкою — і не своїми, а тими, що їх господарка поклала до страви.

Не варто також маніритися за столом, бо залишишся без пирога, але й не набирай собі всього. І вкрай неввічливо самому брати зі столу пиріжок для діда Самійла, який залишився вдома сторожити бабусю. Може статися, що ти через якісь причини не хочеш якоїсь страви — ну не любиш ти гриби у сметані, бо від них у тебе живіт пучить. Але не критикуй страву і не пояснюй, чим вона тобі шкодить. Не хочеш — подякуй і відмовся без пояснень.

А наостанок хочу сказати ось що: всі ці правила і процедури вигадані не для того, щоб зіпсувати тобі апетит. Навпаки, все потрібно, аби трапеза була красивою. Більшість людей відчувають несподіване задоволення від елегантної поведінки сусідів за столом. От і все для першої лекції на тему "Обід при краватці". Наступного разу — продовжимо. Смачного!

На превеликий жаль, не я такі слова вигадав – вони належать видатному Піфагору, котрого дехто з вас називає просто давньогрецьким математиком, хоча, насправді, більшість взагалі не знає, хто то такий. А він, між іншим, не простий собі математик.

Народився Піфагор близько 580 року до нашої ери, багато подорожував по Єгипті, Халдеї та інших країнах, а згодом заснував у Південній Італії особливе релігійно-філософське товариство. Члени того товариства наполегливо вивчали науки, особливо арифметику, геометрію та астрономію, і зробили чимало важливих наукових відкриттів. І от, спостерігаючи за явищами природи, піфагорійці відзначили, що всі закони природи можна висловити числами. Звідси і з'явилася думка, що число є головною сутністю речей, що саме числа керують світом. Чесно кажучи, в мене є з цього приводу особлива думка, але зараз не про мене, а про Піфагора з його числами. А його вчення, до речі, справило величезне враження і на видатного грецького мислителя Платона, котрий надавав величезного значення вивченню математики. Він казав, що "божество застосовує геометрію" – а відтак і не пускав нікого, хто не знає геометрії, до своєї школи, яку назвав Академією.

Але якщо я і далі розповідатиму тобі про геометрію, ти мене слухати не станеш, а побіжиш на якусь іншу Класну сторінку – до Киці, наприклад. Тому я тобі розкажу про дещо іншу річ, яка називається

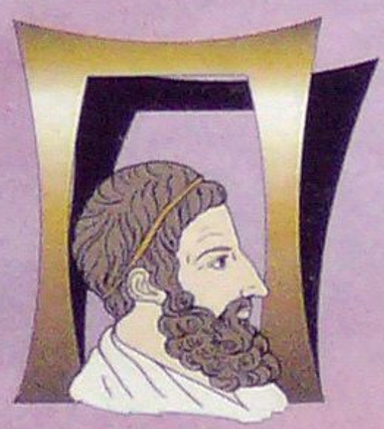

ГЕМАТРІЯ

Не слід вважати, буцім я неграмотний і припускаюсь прикрих помилок у написанні звичайних слів. Насправді я дуже грамотний, а гематрія означає, що в секретному тексті одні слова замінюються іншими. Про це, до речі, повідомляється в давньоєврейській містичній книзі Кабалла. Саме там і написано, що кожне слово можна замінити іншим – за умови, що сума літер головного слова має дорівнювати сумі літер підмінного. Що це означає? Пояснюю: спершу треба зашифрувати літери алфавіту по порядку. Для українського алфавіту треба зробити таку шифровку:

а – 1, б – 2, в – 3, г – 4, д – 5, е – 6, є – 7, ж – 8, з – 9, и – 10, і – 11, ї – 12, й – 13, к – 14, л – 15, м – 16, н – 17, о – 18, п – 19, р – 20, с – 21, т – 22, у – 23, ф – 24, х – 25, ц – 26, ч – 27, ш – 28, щ – 29, ю – 30, я – 31, ь – 32.

Тепер можна записати хоча б ім'я "ІВАСЬ", а потім за цією системою визначити суму літер: 11+3+1+21+32=68. Внаслідок можна визначити, як зватимуть дівчинку, яка здатна стати справжньою нареченою для нашого Івася – ту, яка матиме таку саму суму літер, 68. Це може бути, приміром, Лариса (15+1+20+10+21+1=68).

Так само можна собі і справжнього друга вирахувати: Юрко – Сашко (по 82), Ірина – Одарка (59), Галина – Люба (48)...

СИСТЕМА ПІФАГОРА

Повернемося до математичних ворожінь Піфагора. А той грек склав таблицю, за якою можна визначити, що собою являє кожна людина у світі. Тут важливо тільки знати день її народження – саме в ньому закладена сутність людини. Шкода, що у ваших батьків не було такої таблиці Піфагора – тоді б вони могли виховувати вас з розрахунку ваших природних даних, а не з власних уподобань. Натомість ви зараз цілком безкоштовно одержите цю табличку від мене і зможете довідатись, що саме заклала у вас природа.

Отже, як користуватися системою Піфагора? Для початку запишіть дату свого народження. Щоб нікого не образити, для прикладу візьму таку: 11 липня 1953 року. Записуємо: 11.7.1953.

Складаємо цифри дня і місяця народження: 1+1+7=9.

Складаємо цифри року народження: 1+9+5+3=18.

Складаємо числа, що одержали: 9+18=27.

27 – це ПЕРШЕ РОБОЧЕ ЧИСЛО. Тепер складемо цифри першого робочого числа: 2+7=9 – ми одержали ДРУГЕ РОБОЧЕ ЧИСЛО.

Від першого робочого числа віднімемо подвоєну першу цифру дня народження: 27-2=25 – ТРЕТЄ РОБОЧЕ ЧИСЛО. Складемо цифри третього робочого числа: 2+5=7 – ЧЕТВЕРТЕ РОБОЧЕ ЧИСЛО.

Пишемо Перший ряд – дату народження: 1171953.

Другий ряд складається з робочих чисел: 279257.

Загальна кількість цифр у двох рядках – 13. Це означає, що людина прийшла на Землю вже втринадцяте (усього людина починає своє земне життя 15 разів, потім переходить жити в інший, досконаліший вимір).

Складаємо таблицю. З обох рядків вибираємо і вписуємо до таблиці однакові цифри – тобто всі одиниці – до клітинки 1, всі двійки – до клітинки 2, всі трійки – до 3 тощо. Якщо якоїсь цифри у рядках не виявилося, записуємо в потрібну клітинку мінус (-) – в нашому прикладі немає цифр 4, 6, 8. Ось якого вигляду набула табличка:

1.	111
2.	22
3.	3
4.	(–)
5.	55
6.	(–)
7.	777
8.	(–)
9.	99

Тепер залишається виконати всі наведені математичні операції із датою свого дня народження, а потім прочитати, що означають записані в табличці цифри особисто для тебе.

Розшифрування таблиці

ЧИСЛО 1 (характер):
1 – витончений егоїст;
11 – близький до егоїзму;
111 – хороший характер;
1111 – дуже вольовий, сильний; **11111** – цілеспрямований, навіть жорсткий;
111111 – дуже жорстока людина, деспотична, хоча заради близьких робить неможливе.

ЧИСЛО 2 (біоенергетика):
(–) – немає біоенергетики, канал

"ВСЕ НАВКОЛО

біоенергетики відкритий для інтенсивного накопичення енергії (ці люди люблять старі речі, непогано ставляться до оточуючих, прагнучи у такий спосіб підзарядитися від інших енергією), виховані від природи; **2** – біоенергетики достатньо для життя (але все ж замало, потрібний спорт), дуже чутливі до атмосферних змін; **22** – біоенергетики достатньо; може лікувати інших; **222** – хороший екстрасенс; **2222** – сильний екстрасенс, хоча і схильний до деспотизму (таких людей дуже любить протилежна стать, особливо із знаком сатани – 666).

ЧИСЛО 3 (порядність):

(–) – це дуже акуратні і пунктуальні люди; вирізняються з оточення своєю мовою; **3** – ці люди не цураються неробства (хочу – роблю, не хочу – ні), все залежить від настрою; **33** – схильність до наук (чудові фізики, хіміки, математики); **333** – схильність до наук (та якщо в науці реалізувати себе не вдається, працюють самовіддано, педантично й акуратно); **3333** – неохоче вчаться; **33333** – патологічне небажання вчитися.

ЧИСЛО 4 (здоров'я):

(–) – дуже хвороблива людина; **4** – нормальне здоров'я; **44** – дуже міцна людина, підвищений темперамент; **444** – надзвичайно міцна, але збудлива людина; **4444** – сексуальні маньяки.

ЧИСЛО 5 (інтуїція):

(–) – канал інтуїції не відкритий з народження. Тому ця людина постійно намагається щось довести, вона постійно в роздумах, в експериментах, в розрахунках. Життєвий досвід стверджує, що ця людина наробить купу помилок. Таким людям жити складно, усього вони змушені досягати самостійно; **5** – канал інтуїції відкритий, ці люди роблять менше помилок; **55** – добре розвинена інтуїція, такі люди можуть стати слідчими, юристами; **555** – ясновидці; **5555** – суперінтуїція; такі люди знають все, що відбувається навколо, навіть перебуваючи поза межами простору і часу.

ЧИСЛО 6 (заземленість):

(–) – людина народилася, щоб набути ремесло; фізична праця їй потрібна, але людина її не любить; **6** – заземленість; фізична праця необхідна; **66** – дуже заземлена людина, але фізична праця не потрібна; **666** – знак "сатана" – дуже привабливий, темпераментний. Партнер повинен мати велику кількість "двійок" (багато біоенергетики, оскільки "сатана" підзаряджається від партнера енергією і часто, взявши у нього всю, йде до іншої людини). Якщо володар знаку 666 не має в своїй таблиці жодної "двійки", то ця людина – вампір: підзаряджає вона себе тільки тоді, коли має одну чи дві "двійки". Якщо людина має 666 і 222, то вона сама себе пожирає, але це можна виправити фізичною працею; **6666** – ця людина у своїх попередніх перевтіленнях набрала багато заземленості, багато працювала, тому її не лякає фізична праця.

ЧИСЛО 7 (божа іскра):

(–) – людина народилася, щоб співчуттям заслужити "божу іскру". Тяжке життя. Майже завжди прийде до релігії; **7** – божа іскра є, людина живе значно легше, ніж без "сімок"; має талант, але не надто великий – потрібна праця; **77** – дуже сильний знак ангелоподібності – за цілковитої реалізації. Людина музична, має художні смаки, може малювати. Якщо її талант скеровуватиметься егоїзмом, то він нікому не потрібний. Людина ходить по гострому лезу. Їй дано все – і хороше, і погане. Тому з дитинства треба вчитися альтруїзму – співчуттю і допомозі людям; **777** – особливий знак. Ці люди, як правило, прийшли на землю ненадовго, а якщо мають фізичні вади, під старість зазнають паралічу; **7777** – це знак ангела, котрий прийшов на землю. Люди з таким знаком помирають немовлятами, а якщо залишаються жити, їм загрожує смертельна небезпека (катастрофа).

ЧИСЛО 8 (почуття обов'язку):

(–) – людина без почуття обов'язку – щось візьме, а повернути не поспішатиме; **8** – людина з розвиненим почуттям обов'язку, пунктуальна; **88** – сильно розвинене почуття обов'язку, завжди є бажання допомогти і жертвувати собою; **888** – знак служіння народу; **8888** – цей знак мають тільки ті, хто народився 1988 року. Діти цього року народження володіють парапсихологічними здібностями, знають точні науки.

ЧИСЛО 9 (розум):

(–) – немає розуму – погано; **9** – людина посередніх розумових здібностей, розум треба розвивати; **99** – від народження розумна голова, але вчитися не дуже хочеться; **999** – розумний від природи, багато вчиться; **9999** – відкрита істина у сполученні з рідкісним розумом – тому такі люди часто брутальні, немилосердні, схильні до деспотизму.

Ото, власне, і все – згідно з Піфагором та його системою. Та не лякайтесь і не стрибайте аж до стелі, якщо вам щось у таблиці не сподобається чи навпаки: насправді, багато чого у собі можна ще виправити або, навпаки, втратити. Все врешті-решт залежить від вас самих: тут тільки план вашого життя, а будувати його – вам самим. В чому і бажаю успіху!

Є ЧИСЛО!"

Мумія — то

Субмарина
підводний човен.

Серпантин
клубки вузької кольорової паперової стрічки, яку кидають на публіку на карнавалах чи маскарадах.

Саботаж
навмисний зрив якоїсь роботи, таємна протидія чому-небудь.

Зайве розповідати вам про те, що таке мумія, мабуть, нема сенсу. Ви ж самі залюбки дивитесь ті художні фільми, де мумії полюбляють оживати і охоче ганяються за переляканими до смерті туристами. Справді, захоплююче видовище! Особливо у кіно. Бо, насправді, мені ще жодного разу не доводилося бачити "живу" мумію, хоча бачив я у своєму окультному житті багато різних жахів. Швидше за все — то працює фантазія діячів кіномистецтва, які свої дитячі сновидіння втілюють у витвори екрана.

Однак зацікавила мене одна наукова інформація, яку збираюся згодом перевірити. А поки що — голі факти.

Американські археологи стверджують, що мумія єгипетського фараона Аменготепа IV якось ожила і перетворилася на... Елвіса Преслі! Дослідники переконані, що "король рок-н-рола" жив кілька разів. Найостанніше тому підтвердження — знайдений портрет фараона, який шокує своєю схожістю із Елвісом Преслі. А доктор Харольд Теккер, відомий єгиптолог, стверджує, що існує і схожість життя фараона Аменготепа і співака Елвіса. Читайте самі.

Обидва пішли з життя у віці 42 роки.

Обидва жили у містах з назвою Мемфіс.

Фараон володів палацом "Грейсфул", а Елвіс — "Грейсленд" (обидва із спільним коренем — "граціозний").

Аменготеп ввів культ Бога Сонця, а Елвіс почав записувати свої пісні на студії "Сан рекордс" (самі знаєте, що англійською слово "сан" означає "сонце").

Вороги фараона руйнували його пам'ятники, а противники співака привселюдно розбивали його платівки.

Після смерті про обох з'явилося чимало легенд. Мумія фараона несподівано зникла, і знайти її не вдалося. Чимало підданих тоді стверджували, що Аменготеп все ще живий. Так само і після смерті Преслі з'явилося багато очевидців, які буцім зустрічалися з ним після смерті.

Цікаво, чи не правда? Мені залишається або повірити в те, що мумія фараона перетворилася на Елвіса Преслі, або відшукати цю мумію. Чим я зараз і займуся.

А ви поки що познайомтеся з іншими легендарними муміями. І не лякайтесь: мумія — вона і є тільки мумія.

А. Хлопчик-ескімос

Цьому хлопчику-ескімосу було лише шість місяців, коли він помер. Сталось це близько 1475 року. Ця мумія — одна з восьми, знайдених у 1972 році серед скель на узбережжі Гренландії. І всі вони добре збереглися.

Дитина, згідно з ескімоським звичаєм, була тепло зодягнута, мала при собі речі, необхідні у позагробному житті.

Тіло хлопчика, заховане між скелями, поволі висихало у морозяному арктичному повітрі.

Б. Крижана гробниця

Це Джон Торрінгтон, одна із трьох мумій, знайдених у 1984 році на території Канади, неподалік Північного полюса. Усі вони добре збереглися. Були це англійські мореплавці з експедиції сера Джона Франкліна. Мета експедиції — знайти північно-західний перехід. Два кораблі Франкліна залишили Англію у 1845 році і вже ніколи не повернулися додому.

"Та він зовсім як живий!"— здивувався один з учених, коли вийняв Торрінгтона з крижаної труни.

В. Жахлива потвора

У XIX столітті чимало колекціонерів збирали голови мумій, аби показувати їх у так званих салонах чудес. Ті, хто бував у Єгипті, могли

Залишки тканини, в яку було загорнуто тіло

Шкіра суха, як папір

тільки мумія

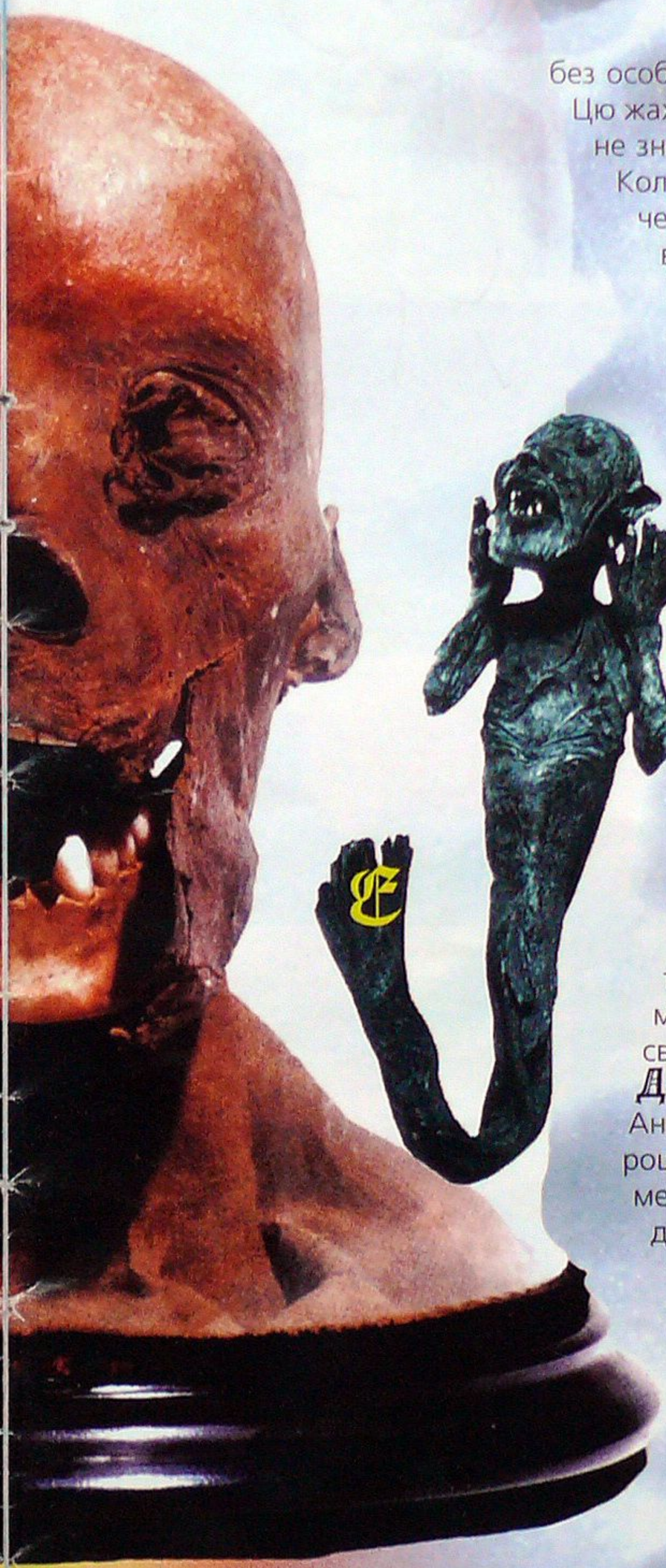

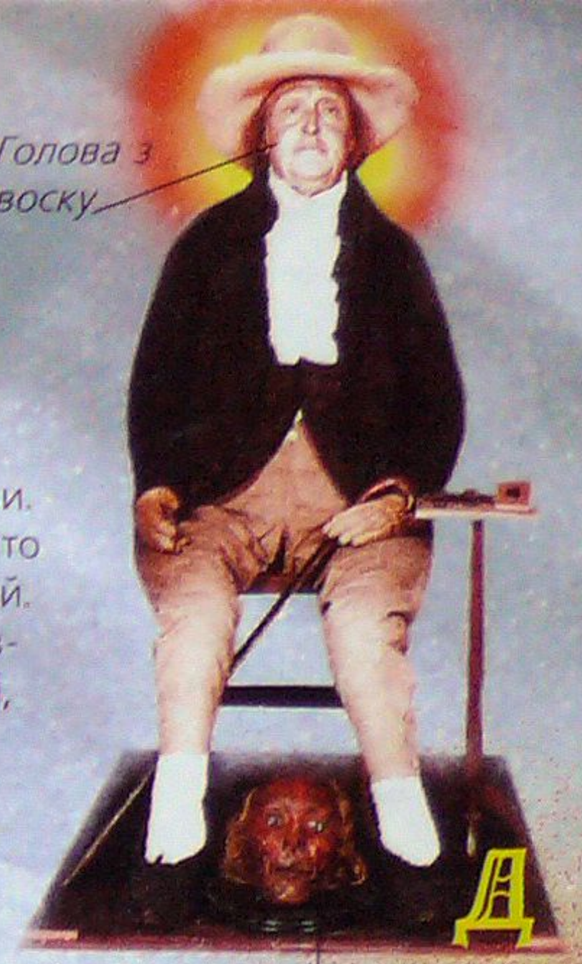

Справжня голова

без особливих клопотів придбати у місцевих торговців такі голови. Цю жахливо-потворну голову вміщено під скляним ковпаком. Ніхто не знає, звідки вона походить, кому належала і скільки років їй. Коли у 1981 році знімався фільм "У пошуках втраченого ковчега", ця голова стала зразком для створення мумій. До речі, виготовили їх із силіконової маси.

Ґ. Перуанська мумія

Деякі перуанські мумії були ретельно забальзамовані. З них видаляли внутрішні органи, тіло висушували димом, натирали олією, смолою, травами.

Однак більшість перуанських мумій має натуральне походження — тіла висушувалися у гарячому повітрі на узбережжях або на морозі в Андах. Шар тканини полегшував процес сушіння, всмоктуючи з тіла вологу. Померлого ховали у сидячій позі з підігнутими ногами. Руки складали долонями до обличчя, ноги і плечі зв'язували.

Крижана людина

Було це десь там 5300 років тому. Втомленого мандрівника зненацька застала снігова буря високо в Альпах. Він не зміг вибратися з цієї пастки. Тіло його, вкрите снігом, повністю замерзло...

Минали століття, тисячоліття. І аж у 1991 році тіло мандрівника знайшли і піддали його радіовуглецевому аналізу. Саме таке дослідження може визначити вік останків. Учені довели, що мандрівник загинув між 3350-3300 роками до нашої ери. Це найстарша у світі мумія серед тих, які добре збереглися.

Д. Автопортрет

Англійський філософ Джером Бентам, який помер у 1832 році, заповів своє тіло другові-лікареві. Згідно з волею померлого, його голову муміфікували, скелет одягли в буденний костюм і припасували до нього голову з воску. Цей витвір можна оглянути в Лондоні, в університетському коледжі під скляною вітриною. Бентам назвав цей витвір "Ауто Ікон" ("Автопортрет").

Є. Риба чи мавпа

Від 17 століття у Європі великий інтерес викликали "мумії сирен" (точніше тритонів). Ці незвичайні мумії привозили в Європу переважно з Азії, насамперед з Японії.

Цей "змуміфікований тритон" змайстрований з тіла мавпи і риб'ячого хвоста. Сейджіро Арісо, який подарував цю мумію англійському королю, присягався, що це чудовисько спіймали японські рибалки.

Людина з Граубалля

Мумія була знайдена у 1952 році поблизу містечка Граубалля в Данії. Спочатку думали, що це тіло п'яного торфокопача, який впав у болото в 1887 році. Тепер відомо, що мумії не менше 1500 років. Коли останки вийняли з торфу, то, аби вони не розклалися, їх поклали у сильний розчин, виготовлений із дубової кори. У цьому розчині мумія гартувалася 18 місяців. Людина з Граубалля є мумією, що збереглася надзвичайно добре, більшість зовнішніх органів зовсім неушкоджені. Добре видно навіть капілярні лінії пальців. Заглянули вчені і в шлунок мумії. Чоловік той перед смертю їв суп з овочів і з насіння понад 60 видів рослин. Помер від ран.

Є. Мумія з Колумбії

Цю мумію жінки було знайдено разом з тринадцятьма іншими у печері в Андах поблизу Боготи. На мумії було намисто, зроблене з зубів тварин і кусочків різьблених мушлів. Внутрішні органи з тіла було видалено. Руки на грудях зв'язані навхрест. Схоже, що тіло висохло з допомогою диму.

Дуже старі зуби

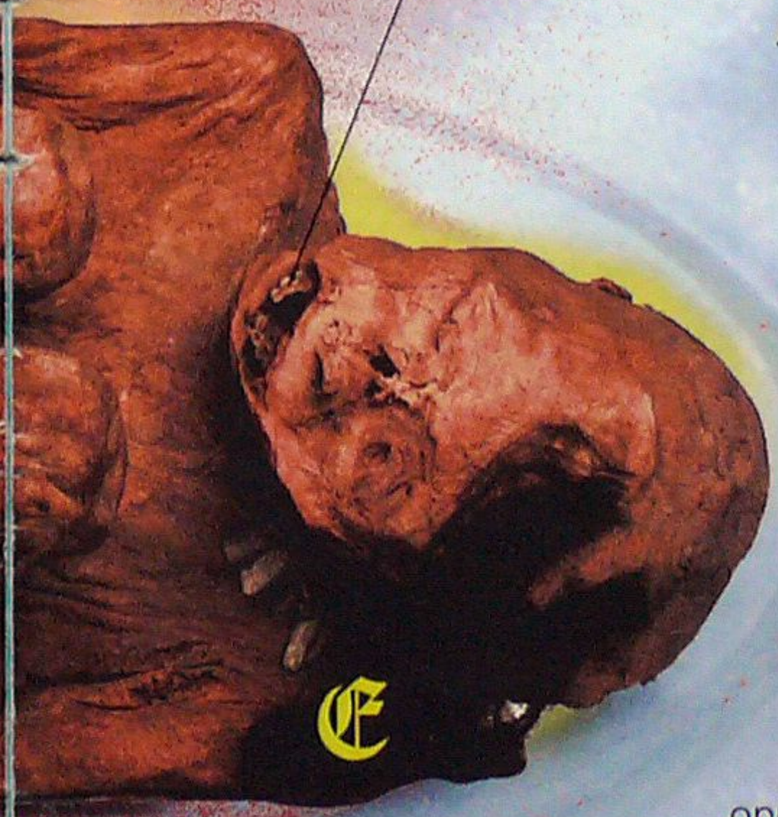

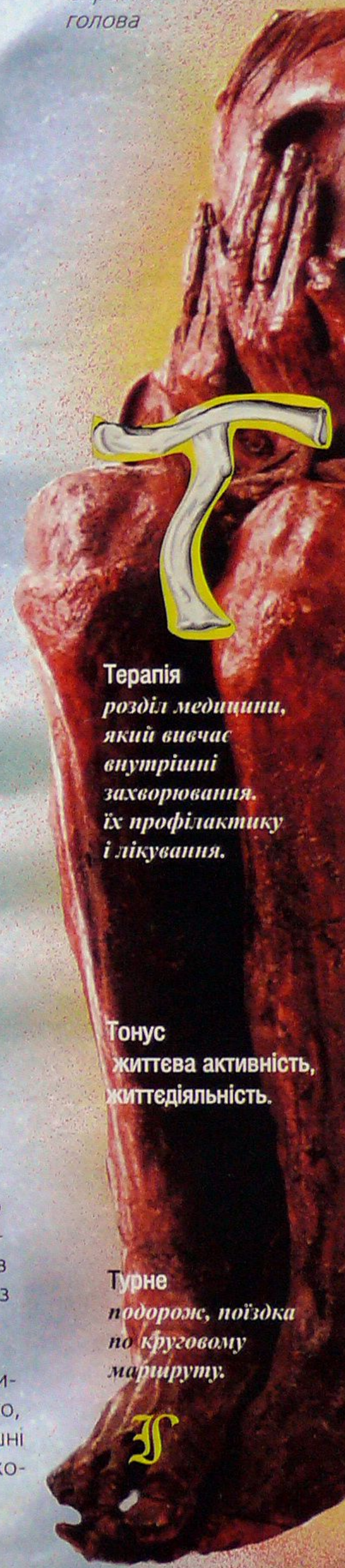

Терапія
розділ медицини, який вивчає внутрішні захворювання, їх профілактику і лікування.

Тонус
життєва активність, життєдіяльність.

Турне
подорож, поїздка по круговому маршруту.

СТАТУЯ СПАСИТЕЛЯ

"Бог створив світ за шість днів. А на сьомий він створив Ріо-де-Жанейро". Так жартують бразильці, маючи на увазі казкове місцезнаходження і красу свого міста, яке до 1960 року було і столицею країни. У цього міста є все, щоб стати справжнім земним раєм. Воно оточене півколом гір, які виростають з блакитних глибин затоки, а з боку моря ніби облямоване білим пружком піщаних пляжів у темній зелені пальм. Символом міста по праву вважається статуя Спасителя. Вона стоїть на вершині пагорба Корковаду на висоті 704 метри. Висота самої статуї — 30 метрів, не рахуючи семиметрового постаменту.

Ідея цієї споруди зародилася у 1922 році, коли святкувалося сторіччя незалежності Бразилії. Відомий щотижневик оголосив тоді конкурс проектів на кращий монумент — символ нації. Переможець, Ектор да Сілва Коста, висунув ідею статуї Христа, який простягнув руки, обнімаючи ціле місто. Цей жест висловлює співчуття і одночасно радісну гордість. Ідея да Сілва була прийнята громадськістю з захопленням ще і тому, що вона перекреслила план спорудження на горі Пан-ді-Асукар грандіозного пам'ятника Христофору Колумбу. До справи тут же підключилася церква, організувавши по цілій країні збір пожертвувань, щоб фінансувати здійснення проекту. Через дев'ять років статуя вже стояла на своєму місці.

Перед початком роботи архітектори, інженери і скульптори зустрілися у Парижі, щоб обговорити всі технічні проблеми встановлення статуї на вершині пагорба, де вона відкрита всім вітрам та іншим метеорологічним впливам. Потім французький скульптор Поль Ландовський почав моделювати голову і руки, а інженери зайнялися розробкою каркаса. Статуя Спасителя має грандіозні параметри: голова важить 35,6 тонни, кисті рук — по 9,1 тонни кожна, а розмах рук складає 23 метри.

Потім статую привезли з Парижа до Ріо-де-Жанейро і встановили на пагорбі Корковаду. 12 жовтня 1931 року відбулося перше урочисте відкриття і освячення, до цього дня була змонтована і освітлювальна установка. У 1965 році папа Павло VI повторив церемонію освячення, також була обновлена і освітлювальна установка. Ще одна велика урочистість проходила тут у присутності папи Іоанна Павла II 12 жовтня 1981 року, коли відзначалося п'ятдесятиріччя самої статуї. Збудована у 1885 році лінія трамваю веде тепер майже на вершину пагорба: кінцева зупинка знаходиться всього за 40 метрів під статуєю. Від неї треба піднятися по 220 сходинах до постаменту, на якому розташований оглядовий майданчик. Звідси добре видно справа пляжі Копакабана та Іпанема, а зліва гігантська чаша "Маракани", найбільшого у світі стадіону, і міжнародний аеропорт. З боку моря піднімається неповторний силует гори Пан-ді-Асукар.

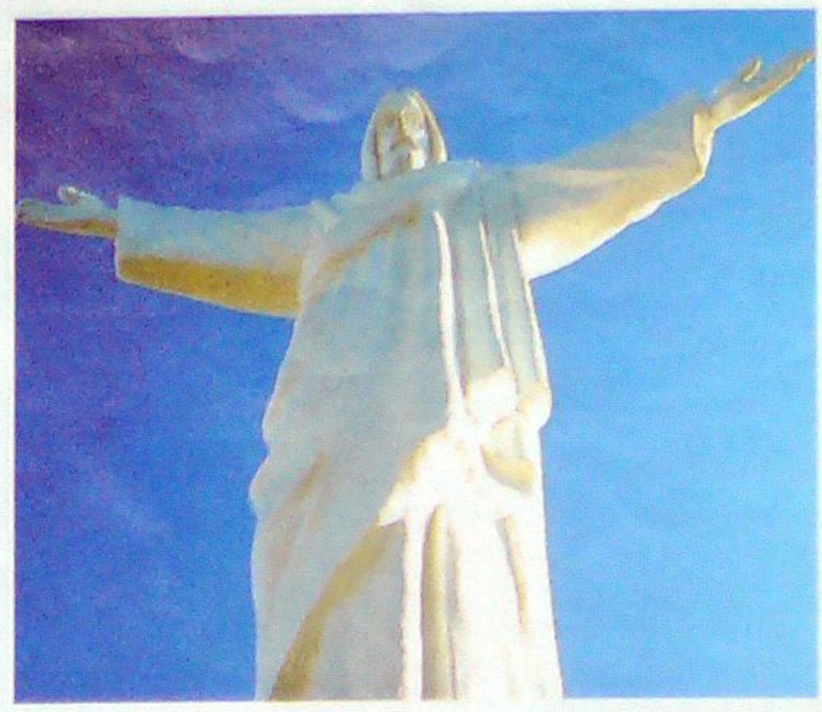

Статуя Спасителя вдень

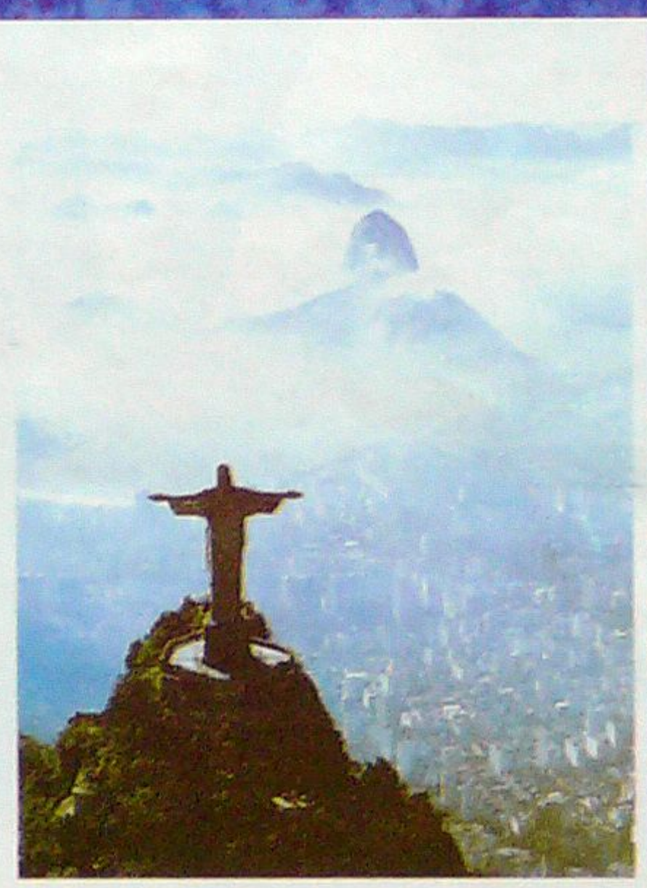

Статуя Спасителя вранці

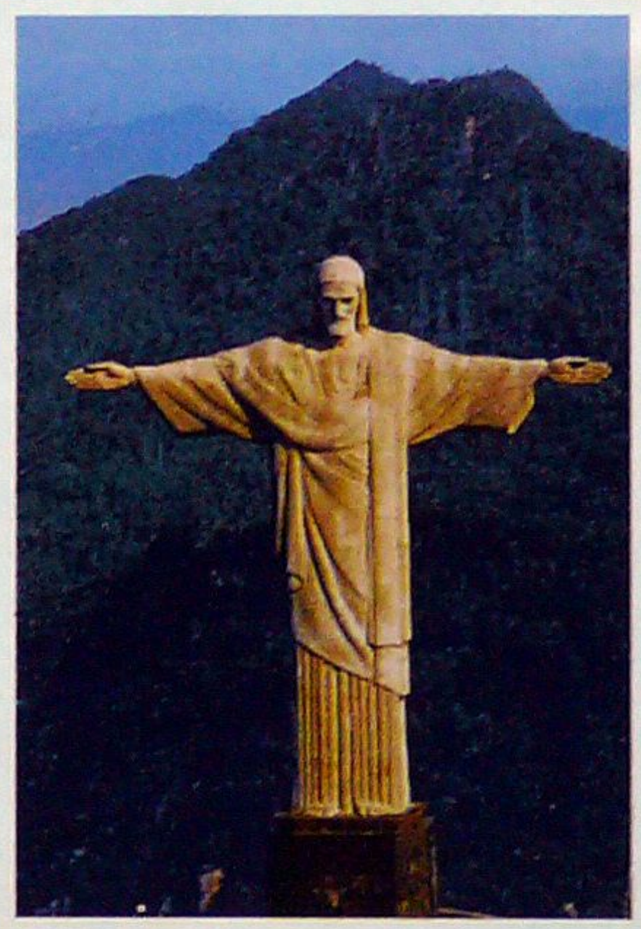

Статуя Спасителя вночі

Джин у пляшці

Ось казочка про магічну пляшку, в якій живе маленький джин. Він не є богатирем, але він досить-таки сильний як на свої розміри. Якщо опустиш у пляшку кінець шнурка і скажеш джинові кілька слів на його мові, він упіймає кінець шнурка і не випустить його.
Джин такий сильний, що навіть коли ти опустиш пляшку вільно на шнурку, він і тоді не випустить шнурка. Якщо ж потягнеш міцніше, можеш звільнити шнурок.
Але, але... нікому більше це не вдасться — мабуть тому, що ті, хто спостерігає за цим фокусом, не вміють розмовляти з джином на його мові.
А ти вмієш! І тому джин виконує всі твої прохання і накази.

Вгорі: *Отак майструєш кульку. Будь обережним, аби не порізати пальці.*

Зліва: *Тут взято прозору пляшку, щоб показати, як працює ця штука. Але під час демонстрування фокуса пляшка має бути непрозорою.*

Внизу: *Забери кульку, поки покажеш пляшку глядачам. Шарпни шнурок — кулька вистрибне тобі у долоню. Особливий ефект дає важка бронзова ваза.*

Флібустьєри
морські розбійники 17 — початку 18 ст., які використовувались Англією та Францією у боротьбі з Іспанією за колонії.

Фарватер
шлях для безпечного проходу суден по водному простору, що, як правило, позначається сигнальними знаками.

Підготовка
Для цього фокуса тобі потрібна кулька з коркового дерева. Можеш змайструвати її ножиком: виріж з корка кубик, а потім обстругай так, аби він набрав форму кульки. Глядачі не повинні бачити цю кульку.
Потрібна буде непрозора пляшка і невеликий товстий шнурок майже такого ж діаметра, як діаметр отвору пляшки. Може це бути і вазон відповідної форми.

Показ
На початку фокуса кулька повинна бути вже у пляшці. Візьми шнурок і під час оповіді казочки про джина опусти кінець у пляшку. Поверни пляшку, і кулька впаде так, як на знімку, блокуючи шнурок. Якщо не заблокує, то потрібні або більша кулька, або товстіший шнурок.
Продовжуєш розповідати казку і при цьому перевертаєш пляшку, щоб показати, що вона звисає на кінці шнурка. Якщо кулька має відповідний розмір, пляшка буде висіти — можеш навіть легко гойдати нею.

Щоб витягнути шнурок, обхопи шийку пляшки так, аби отвір знаходився всередині долоні. Тримай пляшку горизонтально і міцно потягни за шнурок. Кулька впаде прямо у твою долоню, а шнурок буде вільним. Тепер можеш дати пляшку комусь із глядачів — не маючи кульки, він не зможе зробити того, що можеш робити ти.

Фальсифікація
підробка, спотворення фактів.

ЯК БОРОТИСЯ З ПОТОПОМ

Хіромантія
ворожіння по лініях долоні, за допомогою яких можна визначити характер людини і провіщати її долю.

Хронологія
допоміжна історична дисципліна, яка встановлює дати історичних подій і документів.

Хурал
у Монгольській Народній Республіці — назва органів державної влади; Великий народний хурал — найвищий орган державної влади.

Оскільки більшість тих наполегливих читачів "Класу", які все своє життя носять брюки і жодного разу не вдягали сукню, не соромляться читати мою "Книжку для Киці", то, виходить, чудово знають, що сльози бувають корисними. Особливо для дівчаток.

А якщо хтось виявив справжню чоловічу принциповість і досі ще не ознайомився з перспективами дівочого плачу, раджу відшукати "Клас" №7 і спочатку прочитати статтю "Не золото, а блищить".

Прочитали? Тоді підемо далі, оскільки кожному з нас рано чи пізно доведеться опинитися в такій ситуації, коли кохана дівчинка починає несамовито й завзято ридати. Тут я мушу зазначити, що у ставленні до дівочого плачу хлопці чітко поділяються на дві суверенні групи.

Представники першої, наразившись на дівочий потоп, одразу згадують про біблійського Ноя і відчувають нестримну потребу наслідувати його позитивний приклад — сісти у ковчег (трамвай, автобус, електричку — зайве викресліть) і посунути кудись якнайдалі, хоч на гору Арарат.

Парубки ж другої групи кожну дівочу сльозинку сприймають як докір на власну адресу, відтак їх гризе постійне почуття провини — а це, скажу я вам, аж ніяк не сприяє зміцненню почуттів до дівчинки. Цілком розумію, що розгубитися в такій ситуації може кожний хлопець: кохана плаче!.. Але тепер, коли ви вже отримали певну інформацію щодо дівочого плачу, прийшов час зрозуміти: сльози не тільки смертельна дівоча зброя, але й важливий засіб емоційної розрядки. Зрозуміло?.. Може, твоя дівчинка зовсім і не збирається тебе убивати (принаймні, цього разу), а просто в неї "поповзли" колготки, зламався ніготь або вона просто побачила кіно, яке її розчулило.

Тобто не треба одразу вважати, буцім це ти щось не те сказав, зробив (або забув зробити чи сказати) — причина її сліз може полягати зовсім не в тобі. Більше того, скажу я всім: дівчатка — такі примхливі створіння, що можуть плакати навіть тому, що відчувають себе щасливими!

Тому не слід одразу накидатися на дівку із запитаннями, що ти такого наробив чи мовив? Не переконуй її, буцім ти ні в чому не винний (ні вона, ні я все одно не повіримо). Краще просто заспокоїти дівчинку. Допоможи їй відчути себе коханою. Просуши її сльози, сказавши, що для тебе немає нічого в світі важливішого, ніж її щастя. І терпляче вгамуй цей потоп. Як я раніше повідомляв, в середньому дівчина плаче шість хвилин на день — а це не так уже й багато, справді.

Однак може статися і так, що причина її сліз — саме ти. Відомо, що більшість парубків самі цього можуть і не відчувати. І от, якщо сам не розумієш, то спробуй з'ясувати, що ж ти такого наробив?

Якщо ти і справді "проколовся" — захищайся, обіцяй усе виправити, проси в неї пробачення. Але передусім обов'язково довідайся, ЧОМУ вона плаче, ЧИМ викликані її сльози. Інакше ти ризикуєш наразитись на таку прикру ситуацію, коли дівчина змушуватиме тебе страждати будь-якої миті — варто лише їй пустити сльозу.

Чим ти ризикуєш у такій ситуації? Чесно скажу: усім! Щонайменше — ти втратиш кохання і автоматично з другої групи хлопців перестрибнеш до першої (добре, якщо ще встигнеш забрати свої платівки, бо більшість тікає світ за очі просто босоніж). І справді — кому сподобається дівчинка, яка застосовує свої сльози як зброю? Якщо вона плаче спеціально для того, щоб натиснути на тебе? Коли плаче, щоб приховати свої помилки або щоб нічого не робити?.. Плаче, плаче, плаче... Жах!

На щастя, таких дівчат не дуже багато. Але є. Як подолати Плаксу?.. Один з найефективніших засобів — розреготатися їй просто в залите сльозами обличчя. Так, саме розреготатися! Наслідки такого вчинку бувають дуже разючими — від істерики до каструлі з борщем, яка летить у твою голову. Але ПЛАКАТИ вона припинить!.. Дівчата-плакси просто неспроможні усвідомити, як ти можеш реготати, коли вони плачуть — відтак шок угамує потік сліз.

Інший спосіб — плакати разом з нею. Не обов'язково це спрацює з першого разу, але коли вона позбудеться можливості постійно тиснути на тебе (бо ти такий же плакса, як і вона), дівчинці доведеться сховати свою зброю. Бо не спрацьовує. Адже плакала вона тільки тому, що раніше сльози спрацьовували безвідмовно.

Часом можна бризнути на неї водою. У відповідь майже неодмінно одержиш ляпаса, але знаю щасливців, яким удалося відучити дівчинку від терористичних нападів із застосуванням сліз.

Однак, увага! Перш ніж вдатися до таких екстраординарних засобів, переконайся, що дівчинка дійсно застосовує сльози тільки для того, щоб викручувати тобі руки. Якщо її сльози щирі, якщо вона справді засмучена, твій регіт або склянка води в обличчя тільки доведе дівчинці, що ти — просто нечула тварина. Що аж ніяк не сприятиме вашим стосункам.

Та все ж, хлопче, пам'ятай: якщо ти поступишся, якщо надасиш їй можливість плакати за будь-якої нагоди (і без неї також) — діставай гаманець і біжи купляти парасольку. Оскільки щоразу, сказавши їй "ні", ти опинишся під дощем сліз. І тобі ще пощастить, якщо той дощ не перетвориться на потоп. Це я тобі кажу як професійний дівчачий метеоролог!

Школа детективів

У нас просто немає іншого виходу! Оскільки на останніх сторінках нашого "Класу!" останнім часом розгортається захоплюючий детектив, який хочеться розгадати всім без винятку, з цього номера ми екстренно розпочинаємо власну класну школу детективів, головним викладачем у якій погодився бути не хто-небудь, а провідний спеціаліст у галузі покарання всіляких злочинців інспектор Агенції по Таємничих Антизлочинних Ситуаціях (АТАС) Орест Опанасович Приходько. Отже, йому і слово:

—Руки вгору, шановні читачі! Ой! Тобто вітаю всіх у нашій школі детективів, де ви навчитеся розслідувати злочини, збирати уліки, опитувати свідків і взагалі — ловити злочинців руками і ногами, тобто усіма можливими методами.

А для початку я відразу пропоную розкрити невеличкий злочин. Ось картина, яку ніби-то написав художник Брейгель, що жив у Європі 400 років тому. Мені особисто здається, що ця картина — підробка, причому підробка досить непрофесійна. Злочинці помилились і намалювали багато предметів, яких у ті часи просто не існувало. Спробуйте розшукати всі помилки: їх тут понад десять.

Оскільки мова вже зайшла про підробки витворів мистецтва, зупинимося детальніше на цьому виді злочинної діяльності.

Картини старих майстрів дуже цінуються, і злочинці, які займаються їх підробкою, отримують величезні гроші, оскільки колекціонери завжди готові купити такі картини.

Справжня старовинна картина виглядає так: фарби її потемніли, вона дуже важка (тільки через 50 років фарба висихає остаточно), полотно ветхе, з часом лак, що нанесений на полотно, тріскається.

Прийоми шахраїв

1. Один відомий шахрай робив так: купляв дуже стару картину, яка не мала великої цінності.

2. Ретельно стирав фарбу з полотна (полотно — це груба тканина на старовинних картинах, з часом вона стає тонкішою.)

3. Він прискіпливо вивчав кожен фрагмент картини якогось відомого майстра.

4. З'ясовував техніку старих майстрів, аби точно скопіювати їхні творчі прийоми.

5. Коли копія була готова, він її нагрівав, щоб підсохли фарби, потім покривав лаком і знову нагрівав — тепер вже, щоб підсох лак.

6. Він згортав полотно рулькою, щоб лак потріскався. Картина виглядала старою, і він поміщав її у старовинну раму.

Як розпізнати підробку

1. Графолог може розпізнати почерк злочинця. А в лабораторії роблять аналіз чорнила і взнають час його виготовлення.

3. Рентген дозволяє побачити зображення, заховане під підробкою.

4. Цвяшки, якими картина прикріплюється до підрамника, також можуть стати уликою — адже фабричним методом їх стали виготовляти лише 200 років тому.

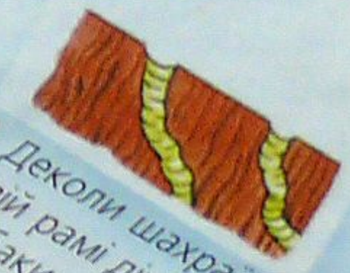

2. Деколи шахраї просвердлюють у новій рамі дірки, вдаючи, ніби її поїли хробаки. Отвори, зроблені свердлом, дрилем чи шилом — прямі, а тунелі хробаків звивисті.

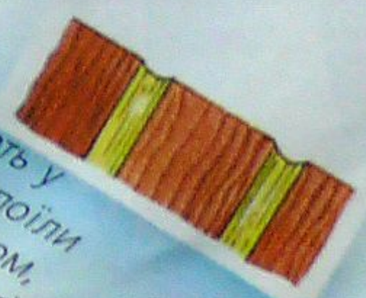

Планета шпигунів

Величезну цікавість завжди викликала таємнича зброя шпигунів, за допомогою якої вони в різних країнах світу виконують нелегальні вироки. Деколи їм це вдається, а деколи – ні. ЦРУ, наприклад, декілька разів безуспішно намагалося знищити кубинського лідера Фіделя Кастро. Агенти ЦРУ пробували отруїти його, вбити під час купання у морі за допомогою радіокерованого "молюска" з вибухівкою. Коли їм це все не вдалося, вони вирішили просто принизити Кастро. Було розроблено план, згідно якого у черевики Фіделя мали підсипати порошок, який би позбавив голову держави найбільшої його гордості – легендарної бороди.

Спусковий гачок, за допомогою якого вистрілюється ампула

Газовий балон Парасолька діє за принципом повітряної рушниці

Ампула з отрутою

Укол парасолькою

Болгарин Георгій Марков у прямому ефірі компанії Бі Бі Сі виступив з відвертою критикою болгарського комуністичного уряду. Одного дня 1978 року в Лондоні по дорозі додому Марков відчув гострий біль. Він озирнувся і побачив чоловіка, який швидко віддалявся від нього, тримаючи в руках парасольку. Через три дні Марков помер. Його вбивця, болгарський агент, використав спеціально сконструйовану парасольку, аби вистрелити маленьку ампулу із сильною отрутою в Маркова.

Георгій Марков у 1978 році

Смертельний олівець

Ці два засоби для ближнього бою зроблені у вигляді олівців. Перший містить хрестоподібне лезо, а другий являє собою однозарядний пістолет. Агенти британських спецслужб використовували такі види зброї, аби раптово приголомшити ворога і відібрати в нього більш потужну зброю.

Хрестоподібний ніж

Пістолет не має дула, що дуже обмежує влучність стрільби

Вкорочене дуло

Захисна дужка спускового гачка

Модифікований пістолет Веблі і Скот, 6,35 мм

Пістолет на поясі

Така зброя використовувалася під час другої світової війни. Пістолет надягався на пояс під пальто чи плащ. Призначений він для дії на дуже короткій відстані. Щоб влучити, вбивці треба було стояти дуже близько до своєї цілі. Курок натискається за допомогою мотузки, яка проходить через рукав у кишеню. Основною перевагою є те, що шпигун може натиснути гачок непомітно, не прицілюючись. Щоправда, на пальті лишаються дірки.

Ножі для хуліганів
Не вся зброя спрямовується проти людей. Такі маленькі ножі-леза спеціально розроблені, аби проколювати автомобільні колеса. Вони дуже маленькі, і тому їх досить легко заховати. За допомогою такого леза агент міг отримати дорогоцінний час для втечі.

Шпигуни, які займалися **саботажем**, використовували такі леза, щоб позбавити ворога машини, пробиваючи всі колеса автомобілів (враховуючи і запасні).

Футляр для леза, який вішається на шию

Маленьке лезо, зроблене у вигляді кільця

Револьвер-печатка
Прихована зброя з'явилася досить давно. Ще у 19 ст. французькі шпигуни носили такі маленькі револьвери у вигляді кільця – печатки. Повертаючи барабан, агент міг зробити п'ять пострілів.

Пістолет заряджався п'ятьма кульками

Оскільки пістолет дуже маленький, він міг стріляти тільки на дуже короткій відстані

Для того, щоб пістолет вистрелив, треба було притиснути поршень до тіла жертви

Дуло затискалося між двома пальцями

Пістолет прикріплений до шкіряної рукавиці

Рукавиця з секретом
Деяка зброя, яку використовували шпигуни, здається більш небезпечною для них самих, ніж для їхньої жертви. Агент, що пускав у дію пістолет, прихований у рукавиці, повинен був бути дуже обережним, щоб куля потрапила у ціль і не відстрелила при цьому його пальці. Таку зброю використовували під час другої світової війни агенти морської розвідки США.

Леза, приховані у каблуках

Лезо у монеті

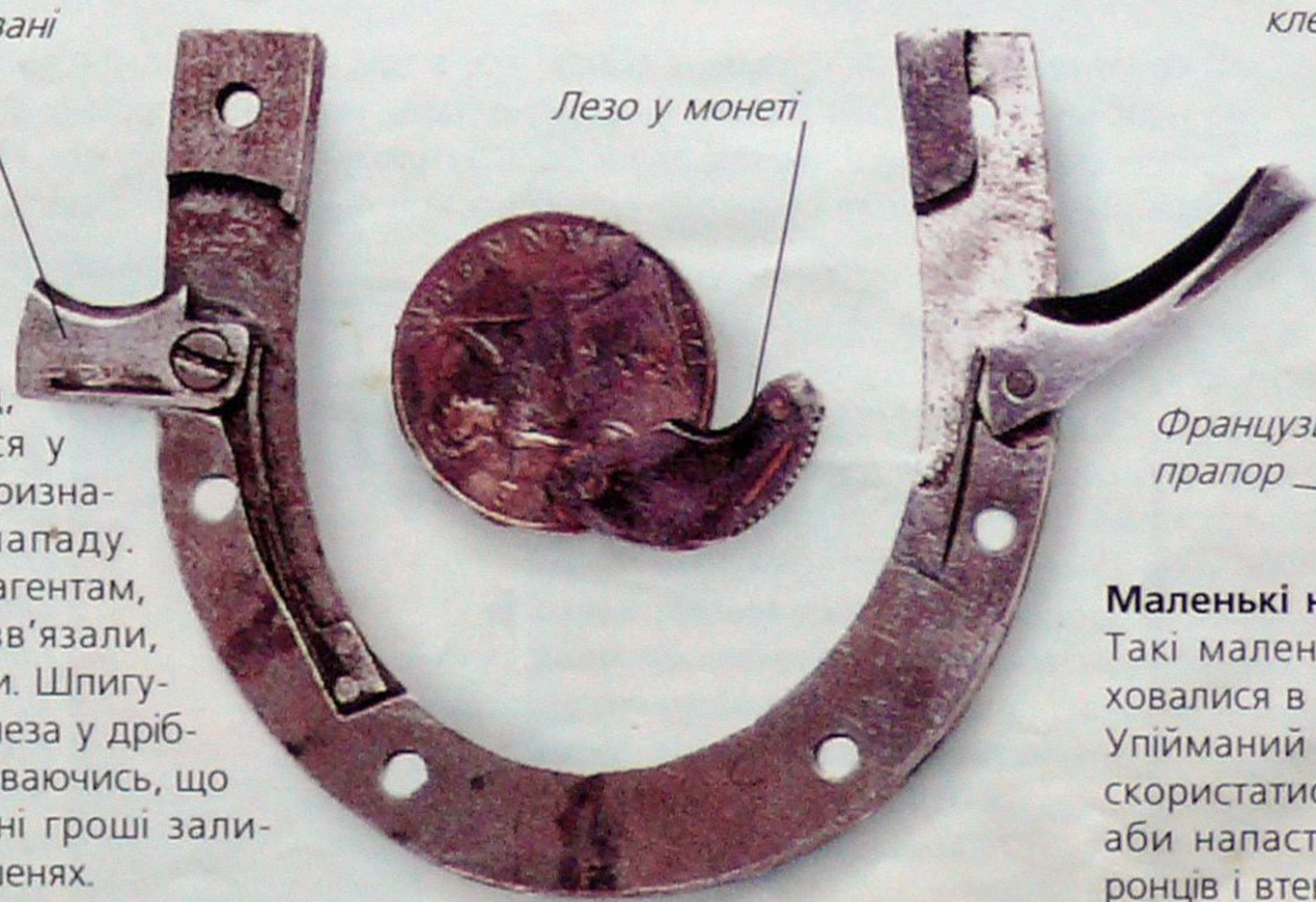

Приховані леза
Незважаючи на страшний вигляд, леза, які ховалися у каблуки взуття, призначалися не для нападу. Вони дозволяли агентам, яких упіймали і зв'язали, перерізати мотузки. Шпигуни також ховали леза у дрібних монетах, сподіваючись, що при обшуку дрібні гроші залишаться в їхніх кишенях.

Канадський кленовий лист

Французький прапор

Маленькі ножі
Такі маленькі ножі ховалися в одежі. Упійманий агент міг скористатися ножем, аби напасти на охоронців і втекти.

Водолаз на глибині моря

1. *Приготуй мініатюрного водолаза, приклеївши грудочку пластиліну до ковпачка.*

◀ ***Якщо ковпачок має отвір, заліпи його пластиліном.***

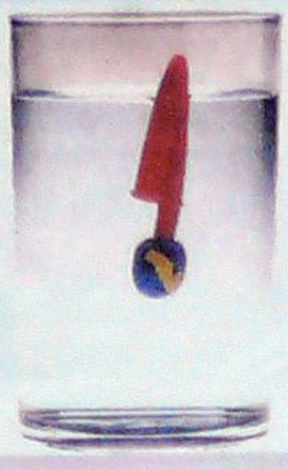

2. *Опусти водолаза у склянку з водою. Пластиліновий тягарчик повинен бути таким, аби водолаз ледь-ледь був на поверхні води. Тут мусиш відрегулювати вагу пластилінової кульки.*

◀ ***На кінчику ковпачка є пухир повітря. Завдяки йому водолаз піднімається на поверхню води.***

3. *Налий у пластмасовий бутель води. Впусти до середини водолаза і щільно закрути бутель.*

Пластилін

Склянка з водою

4. *Стисни стінки бутля. Водолаз впаде на дно!*

За твоєю командою маленький водолаз сміливо може опуститися на дно моря, а точніше, на дно пластмасового бутля з водою. Твій водолаз працюватиме на тих самих засадах, на яких працюють підводні човни і батискафи, що опускаються на морське дно.

5. *Тепер перестань стискати стінки бутля і забери долоні від нього. Водолаз поволі винирне на поверхню.*

Пластмасовий ковпачок від кулькової авторучки

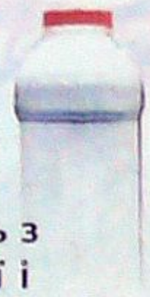

Бутель з тонкої і прозорої пластмаси

Лабораторія професора Крапки

Захід сонця

1. *Просвіти ліхтарем прозору воду у хімічній склянці. Вода нагадуватиме своїм білим кольором сонце, яке перебуває високо в небі.*

При заході диск сонця набуває гарного червоного кольору. Відтворюючи захід сонця, ти переконаєшся, завдяки яким явищам ми завдячуємо цій незвичайній картині. Для цього достатньо ліхтарика і суміші води з молоком.

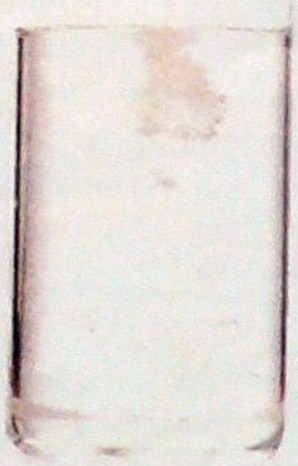

2. *Додай до води трішки молока.*

Молоко

Хімічна склянка, заповнена водою

Ліхтар

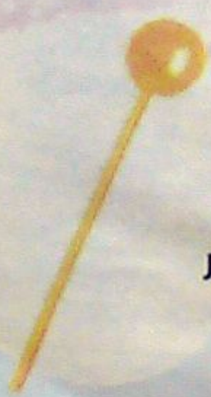

Ложка

Рожевий світанок, вогненний захід

На світанку, в сутінках проміння сонця, яке в той час знаходиться низько на небі, мусить долати значно більшу відстань, ніж в інші пори дня. Дрібнесенькі часточки, які є в атмосфері, затримують частину сонячного світла. Лише оранжеве і червоне світло досягають поверхні землі.

3. *Обережно розмішай, поки вода не набуде молочного кольору.*

Розпорошені у воді часточки молока поглинають частину кольору, яка міститься у білому світлі ліхтаря. Через суміш у склянці проходять лише оранжеве і червоне проміння.

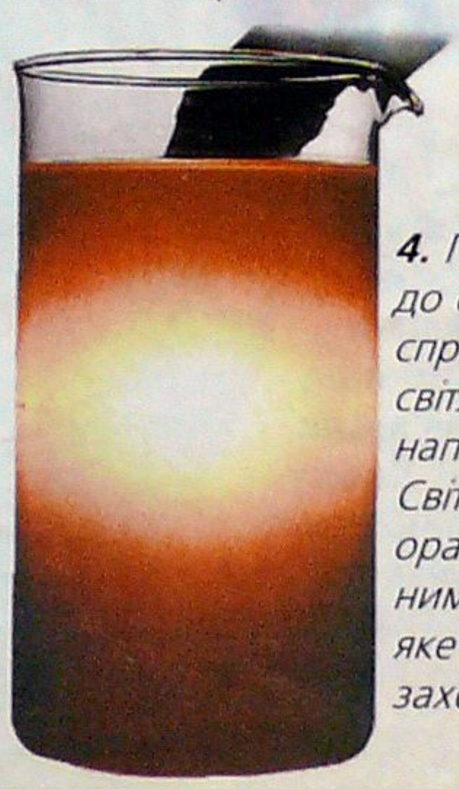

4. *Притули ліхтар до стінки склянки і спрямуй промінь світла на рідину, що наповнює склянку. Світло ліхтаря стане оранжево-червоним, мов сонце, яке хилиться до заходу.*

Як працюють речі

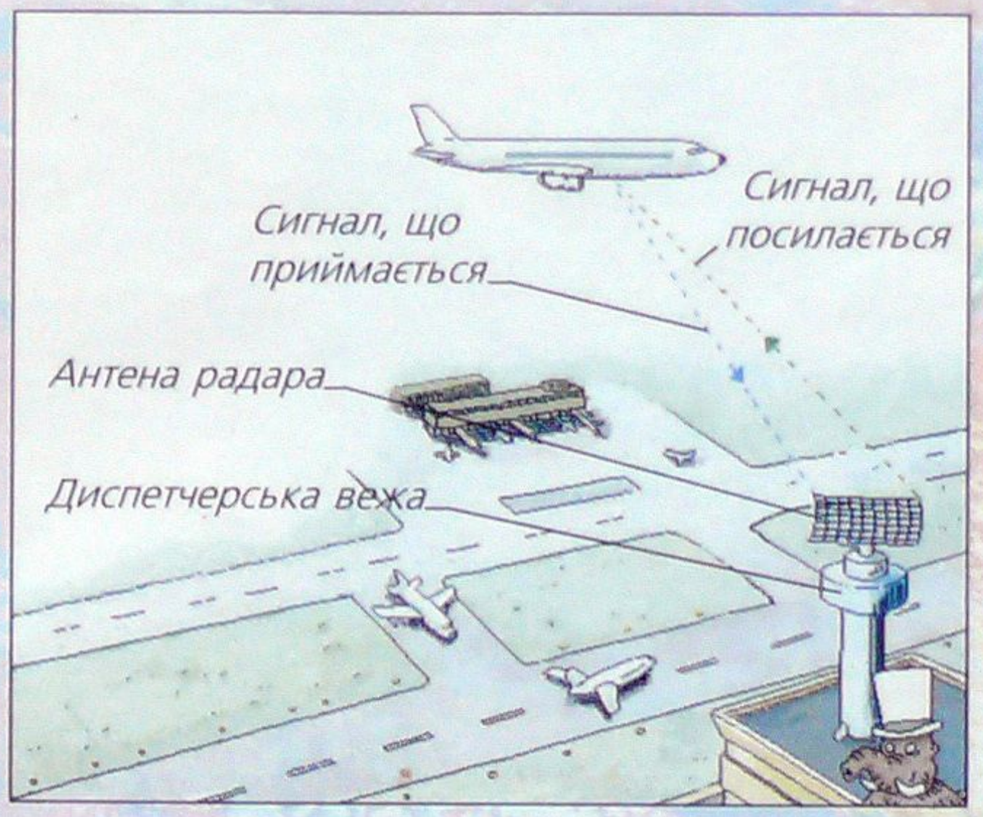

Радар

Шотландець Роберт Ватсон-Ватт (1892–1973) зі студентських років захоплювався радіо і телеграфом. У 1934 році представники британського уряду запитали його, чи не можна було б зробити такий промінь, який міг би збивати ворожі літаки у повітрі. Ватт відповів, що такого променя він зробити не може, але може запропонувати систему, яка б попереджала про ворожі літаки, що наближаються. Так народився радар.

Антена радара, яка постійно крутиться, посилає на всі боки радіоімпульси. Ці імпульси відбиваються від об'єктів і знову вловлюються антеною. Різниця в часі між посланим і відбитим імпульсами визначає відстань до об'єкта. Інформація про це обробляється комп'ютером і видається на дисплеї диспетчера.

Існує декілька видів радарів, але всі вони діють за єдиним принципом.

Радар, що визначає погоду

Антена, що розташована в носі літака, отримує сигнали, що відбилися від грозових хмар, попереджуючи пілотів про нещастя.

Визначник висоти

Такий радар вимірює висоту літака над землею, приймаючи сигнал, відбитий від поверхні.

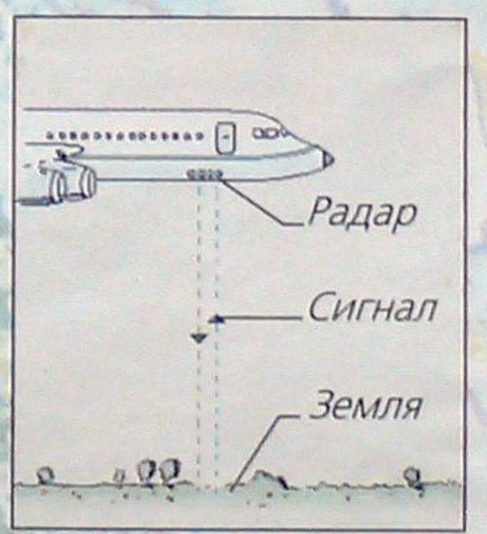

Міліцейський радар

Призначений для того, щоб визначати водіїв, які перевищують дозволену швидкість. Вмонтований мікропроцесор визначає швидкість автомобіля, зчитуючи серію імпульсів, відбитих від автомобіля, що іде.

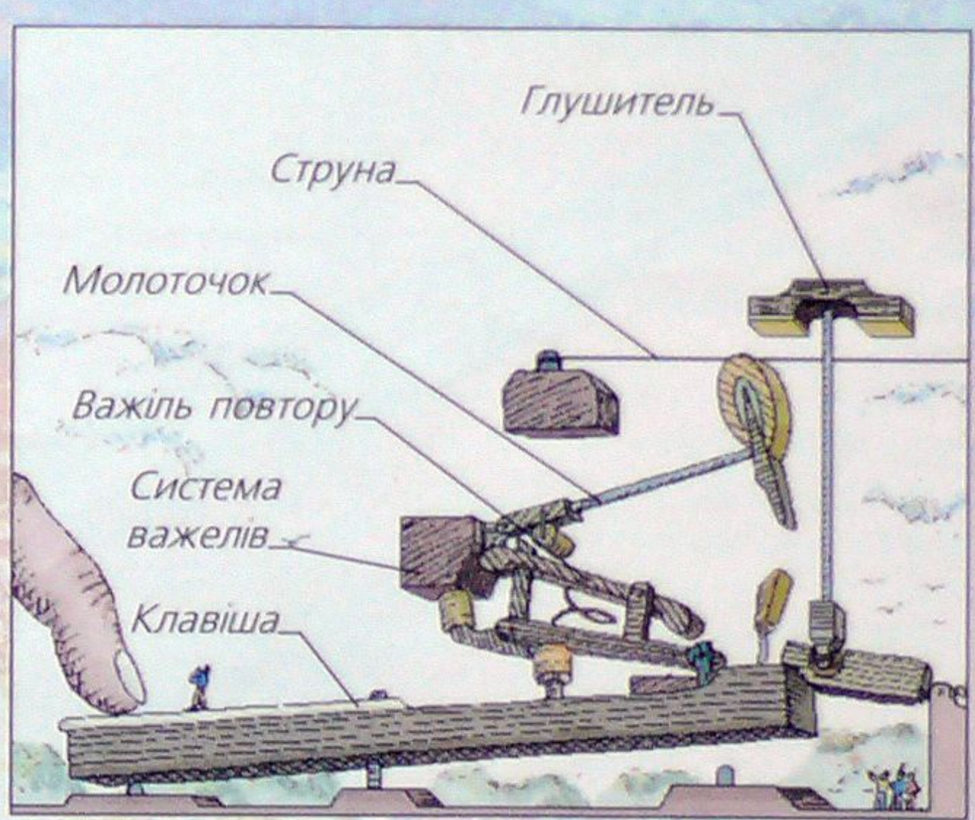

Піаніно

Колись італійця Бартоломео Кристофорі (1655-1731) попросили удосконалити конструкцію клавесина – клавішного інструмента, що використовувався у його час. І він удосконалив клавесин, винайшовши клавішний інструмент, що використовується у наш час – піаніно.

Кожна клавіша у піаніно під'єднана до дуже тонкого і чутливого механізму – важелів. Коли натискають на клавішу, піднімається глушитель, який лежить на струні. Потім по системі важелів рух передається до молоточка, який б'є по струні, викликаючи звучання. Спеціальний важіль повтору тримає молоточок деякий час біля струни на випадок того, якщо треба буде швидко повторити ноту. Після того, як клавішу відпущено, глушитель падає назад на струну, припиняючи звук.

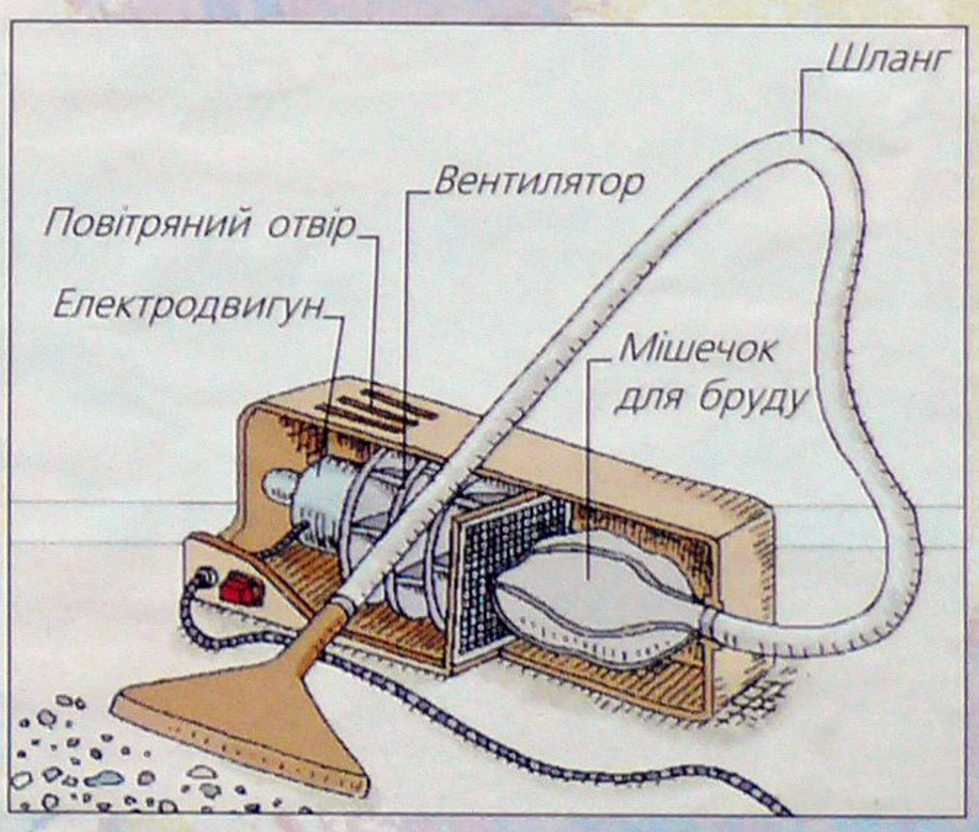

Пилосос

Двигун пилососа обертає з величезною швидкістю вентилятор, який видуває повітря через повітряний отвір. Це створює затягуючу силу, проштовхуючи повітря з пилом та брудом вгору по шлангу у спеціальний мішечок, який по мірі заповнення замінюють. А винайшов пилосос англійський інженер Хуберт Бус. Одного разу він спостерігав, як працівники здували бруд із залізничних шляхів за допомогою стисненого повітря. Побачивши, що пил просто піднімається і знову сідає, Бус вирішив зробити пристрій, який би всмоктував пил, а не здував його. Перша працююча модель пилососа була виготовлена у 1901 році.

Ювелір
майстер, який займається виготовленням виробів з дорогоцінних металів та каміння.

Югер
давньоримська земляна міра, що дорівнює 2942 м².

Юрій Довгорукий
князь суздальський і великий князь київський, син Володимира Мономаха.

Юстиція
(від латинського justitia — справедливість) правосуддя, система судових установ.

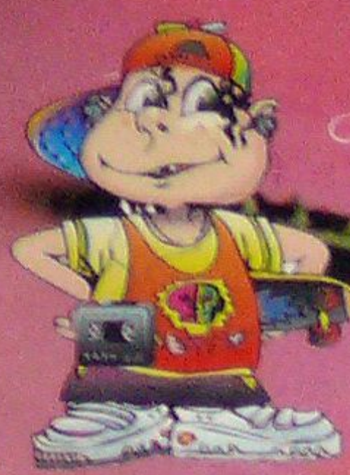

Лері Вінн: "Терміново шукаю гуру!"

Привабливість національного хіт-параду "12 – 2", котрий уже шостий рік тішить вітчизняних радіослухачів солодкими мріями про світле майбуття української естради, полягає хоча б у тому, що він насправді відкрив нам силу-силенну нових імен. Саме в цій програмі вперше прорізалися радіоголоси таких виконавців, як Валерій Меладзе (котрий, на жаль, вже є москвичем), Руслана, Каріна Плай, Віола, Ані Лорак, Олександр Пономарьов... Я навмисне не вписав у цей список ім'я Лері Вінна, оскільки про нього розмова окрема. Близько двадцяти разів беручи участь у хіт-параді, Лері не тільки жодного разу не потрапив у число невтішних "мінус два", але й неодмінно ставав лауреатом. А найголовніше – придбав чимало прихильників. Які, до речі, досить довго не відали навіть, як той Лері Вінн виглядає – оскільки по телебаченню його ще не демонстрували.

Чесно кажучи, саме тому мені було дуже цікаво познайомитися з Лері Вінном і взяти у нього це інтерв'ю.

– Народився я у Дніпропетровську. Потім покидало мене по світу: жив у Києві, Воронежі, навіть у Москві. А останні роки я прив'язаний до Вінниці. Саме звідти і почалася кар'єра Лері Вінна, так скажемо.

– *Звідти ж і сценічний псевдонім?*

– Його, до речі, читають по-різному: хтось відштовхується від назви міста Вінниця, інші пов'язують його з англійським словом "віннер", що означає "переможець". Але для мене це не має принципового значення.

– *А коли ти народився?*

– 17 жовтня багато років тому. Конкретніше – у рік Тигра. А за Зодіаком – я класичний Терезит: просто до нудоти співпадають всі характеристики цього знаку з моїми персональними особливостями. Будь-який крок зважую до нестями, в захопленнях хитаюсь від плюса до мінуса безперервно. Якщо сьогодні мені щось сподобалось, то це вірна ознака того, що за перекуп мені подобатиметься щось цілком протилежне.

– *Це і музики стосується?*

– Звичайно. Якщо перший мій альбом був цілком україномовний, то вже другий записав виключно російською. А це означає, що от-от присяду знов на українські пісні.

– *Тут я можу тільки щиро подякувати своїм батькам, бо в них у моєму дитинстві були два магнітофони. Ці агрегати називались "Дніпро" та "Айдак" – сучасним читачам "Класу" ці назви нічого не говорять, тому я поясню. Це були неймовірні для наших часів шафи, котрі на неймовірної якості плівку записували неймовірної ж якості звуки. У мене досі зберігаються ті плівки, де записаний мій голос у три роки.*

– Тобто твоя артистична діяльність розпочалася в три роки?

– Аж ніяк! Тривалий час я навіть підозри не мав, що стану музикантом. І хоча закінчив музичну школу, але поступив до Вінницького політехнічного інституту. І тільки коли дійшов уже до третьої частини теоретичних засад електротехніки, цілком усвідомив, що спеціальність обрав хибно. І пішов у барабанщики – бо ж музшколу закінчив по класу ударних. Почав працювати з різними колективами, в різних музичних напрямках. Якщо чесно, то єдине, що я класно умів робити у житті, то це – грати на барабанах. Це я робив, як нехто – це було шоу, це була і майстерність, і натхнення, і азарт!

– *Проте в тебе вже є пісні, які стали шлягерами – "Вітер" або "Остров дождя". Твоє обличчя все частіше з'являється на телеекранах, на афішах.*

– Оце мене дещо бентежить, бо я ставлюся до популярності метафізично. Попри ясно: на мою фізіономію дивляться не тільки хороші люди, а цілком різні. Зворотний бік популярності полягає в тому, що коли на твій портрет починають медитирувати групи людей, на тебе гепається лавина різних енергій – і позитивних, і негативних. І ти, попри своє бажання, змушений приймати їх. Є люди, котрі здатні сталювати цю енергію або хоча б повертати її у зворотний бік. А я цього, на жаль, не вмію, тому і потерпаю від того, що моя популярність зростає. Мені терміново потрібний, як кажуть на Сході, гуру – Вчитель, який би навчив мене азів спілкування з цими тонкими енергіями.

– Ну що ж – оскільки фото Лері Вінна з'явиться вже в цьому номері "Класу", хочу побажати тобі відшукати свого Вчителя якнайшвидше!

Лері Вінн

Ветер

Ветер жил на белом свете,
Жил себе да жил, гонял по небу облака.
Ветер даже не заметил,
Как его дорога высока и нелегка.

В стужу, никому не нужен,
Всеми он гоним, никем на свете не любим.
В зное нет ему покоя,
Все его зовут и свежий ветер всюду ждут.

Припев:
Ветер, подуй навстречу,
Ветер, тебя я встречу,
Ветер, в бездонной вышине.
Ветер, я обниму за плечи.
Не потому ли вечно
Ты, ветер, нужен мне?

В море белый парус тонет.
Ветер мачты гнет, но мчится твой корабль вперед.
В грозах, бурях и морозах,
В парусах и розах вечно ветра часть живет.

Припев:

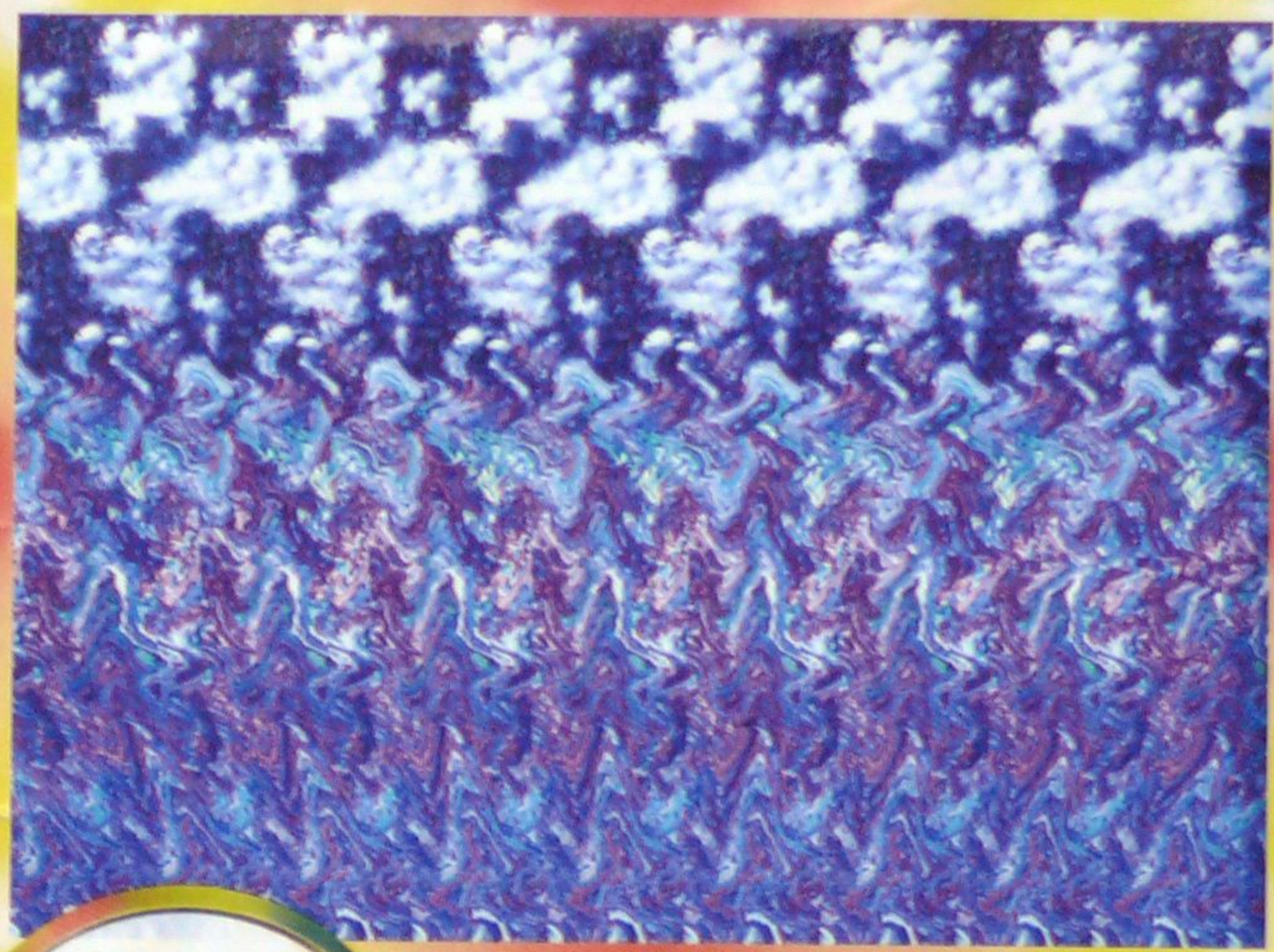

УБИВСТВО ПІД ПАРТОЮ

(стерео-кримінальні оповіді кота на ймення Ковба-сан)

РОЗДІЛ 2. ДРАМА В АЕРОПОРТІ "ХІТРОУ"

(*Короткий зміст розділу 1.* Рано-вранці кіт Ковба-сан знаходить у порожньому Класі забитий на смерть те- візор. Якийсь невідомець ха кота і силоміць вливає в нь кілька крапель отрути. Отямивши Ковба-сан виявляє, що отрута називається "Фанта", а кришечці від пляшки бачить загадкові цифри. Випадково оз нувшись, кіт бачить Кицю, яка наближається до нього з б невинним лицем...)

Відверто кажучи, мені не дуже сподобалося, що Киця підіб лася так тихо. Та й виглядала вона щось занадто стурбо ною. Щось не сподобалося мені в її поведінці. Якби на м єму місці виявилася людина, вона неодмінно спитала б:

— Кицю, негіднице, це ти мене схопила за петельки і зм сила випити отої гидоти? Нащо ти собі таке дозволяєш?

Але ж я не людина, я кіт японського походження. Відт вирізняюся нелюдською ввічливістю і кошачим тактом. Том нічого такого в лоб я запитувати не став. Я тільки зами лився над Кициною поведінкою. І одразу знов згадав то аеропорт "Хітроу" поблизу столиці Англії...

О, недарма я його згадував уже! Події, які сталися там безперечно мали відношення і до забитого телевізора!

І я занурився у спогади...

"Боінг-747" пружно підстрибнув на полосі. Загули гальма і мене востаннє стало нудити.

Втім, літак, нарешті, зупинився. Люк відчинився, і ми — професор Крапка, Колібрик і я — зійшли по трапу. І одразу побачили вкрай гарненьку дівчинку, яка високо над головою тримала транспарант з написом: "KOLIBRYCK".

Оскільки я англійською мовою не володію, але відзначаюся величезною інтуїцією, то відразу здогадався, що це Шантель Коулман — англійська подружка нашого вундеркінда. І що вона зустрічає нас з Колібриком.

Ми помахали руками і лапами, і дівчинка з приязною посмішкою підбігла до нас.

— Ти Колібрик? — спитала вона Колібрика чистісінькою англійською мовою. І, не очікуючи відповіді, вщипнула його за вухо. — Який гарнесенький! На жабу схожий, а я люблю мучити жаб.

І вона ще раз ущипнула Колібрика за вухо. Потім смикнула мене за хвіст. А професорові Крапці сказала, що в нього шнурки на черевиках розв'язалися. І коли професор нахилився, щоб зав'язати, вона влучним ударом збила професорський капелюх.

— Яка я рада, що ви приїхали,— сказала дівчинка, посміхаючись, мов удав до кроликів. — А коли додому?

— Та коли наскучимо вам, — спантеличено мовив Крапка, спостерігаючи, як його капелюх зробив коло над аеродромом і здійснив м'яку посадку в ящик для сміття.

— Невже так швидко? — здивувалася маленька красуня. — Навіть нашого знаменитого чаю не поп'єте?

І тут я побачив якихось людей, які бігли до нас на чолі з височенним поліцейським, яких в Англії називають "томмі". За хвилин[illegible] красуня встигла ще двічі вщипнути [illegible]ний [illegible] Чекай-чекай, я не все згадав про "Хітроу"... Отже, я приліг на професорську валізу. Вона була шкіряна, вогка від дощу, м'яка... А ще що? О, до неї почепили бірку з цифрами! Що то були за цифри?.. Ну, згадуй, котику, згадуй!.. Так: 10. 9. 2. 6. 5. 11. 3. 12. 4. 1. 8.

Так, саме вони!.. І вони збігаються з тими, що на пробці від "Фанти" у Класі! Це не може бути випадковим. Тут криється якась загадка. Але — яка?.. Може, стереокартинка в цьому числі "Класу" допоможе її розгадати!..

(Далі буде)

Фрагмент загадкової картинки у КЛАСНИЙ ЩОДЕННИК

...ченню його ще не демонстрували.

...народився я у Дніпропетровську. Потім покидало мене по с...
...роки я прив'язаний до Вінниці. Саме звідти і почалася кар'єра Л...

— *Звідти ж і сценічний псевдонім?*

— Його, до речі, читають по-різному: хтось відштовхується від на...
словом "віннер", що означає "переможець". Але для мене це не...

— *А коли ти народився?*

— 17 жовтня багато років тому. Конкретніше — у рік Ти...
ти співпадають всі характеристики цього знаку з моїм...
жую до нестями, в захопленнях хитаюсь від плюса д...
балось, то це вірна ознака того, що за півроку мені п...

— *Це і музики стосується?*

— Звичайно. Якщо перший мій альбом був цілк...
російською. А це означає, що от-от присяду знов н...

— *Але професію музиканта вибирати довелося, чи не л...*

— Тут я можу тільки щиро подякувати своїм батькам, бо в них у мо...
лися "Дніпро" та "Айдас" — сучасним читачам "Класу" ці назви ніч...
наших часів шафи, котрі на неймовірної якості плівку записували ней...
де записаний мій голос у три роки.

— *Тобто твоя артистична діяльність розпочал...*

— Аж ніяк! Тривалий час я навіть підозр...
школу, але поступив до Вінн...
До третьої частини теоре...
альність обрав хибно. І п...
ударних. Почав працювати...
Якщо чесно, то єдине, що я...
Це я робив, як ніхто —

— *Проте в тебе вже...*
Твоє обличчя все час...

— Оце мене...

Лері Вінн

Ветер

Ветер жил на белом свете,
Жил себе да жил, гонял по небу облака.
Ветер даже не заметил,
Как его дорога высока и нелегка.

В стужу, никому не нужен,
Всеми он гоним, никем на свете не любим.
В зное нет ему покоя,
Все его зовут и свежий ветер всюду ждут.

В море белый парус тонет...
Ветер мачты гнет, но мчит...
В грозах, бурях и морозах,
В парусах и розах вечно ве...

Припев:

Передплати журнал

атас!

Справжнісінька сенсація
Щасливий шанс для Вас
Новинок концентрація
Журнал дитячий «КЛАС!»

Достовірна інформація.
У 1998 році передплатна ціна журналу "КЛАС!" стала нижчою.
Можливий великий наплив передплатників у поштові відділення.
На всякий випадок ними закуплені додаткові запаси ручок та передплатних квитанцій.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС 40240

передплата у будь-якому поштовому відділенні